

stezaice

stezaice

stezaice

stezaice

stezaice

stezaice

1980/81

40 let OF

1

Stoletja smo bili Slovenci podložni drugim, narodom. To so bila stoletja trpljenja slovenskega naroda. Bili smo narod kmetov. V prejšnjem stoletju se je v boju proti tujemu tlačitelju pridružil še naš delavec. Borili so se, da bi bilo življenje res vredno življenja. Upali so, da lahko zgrabijo staro življenje za vrat in ustvarijo novo. Svojo voljo, da to uredimo, smo pokazali tudi na prvi maj, ko so se kljub porepovedim oblasti javno srečevali na shodih.

Naš delavec, rudar, ni našel zaslužka vselej doma, življenje ga je prisililo v svet.

Slovenci smo se leta 1941 znašli v rokah okupatorjev. Ti so hoteli iztrebiti slovenski narod ter napraviti deželo nemško, italijansko in madžarsko. Toda naši ljudje niso ubogali na vsak ukaz sovražnika; spoštovali so le ukaze, ki jih je dajala OF fronta. Ta ljudska fronta je prvič združila slovenski narod. Letos mineva 40 let od njene ustanovitve.

Pred 40 leti so vsi napredni kmetje, izobraženci, delavci prijeli za puške in začeli neenak boj proti okupatorju. Vodstvo je prevzela KP pod vodstvom našega Tita. Največ partizanov pa je bilo prav iz vrst mladine.

Zemlja, zemljica, mati...

Od prvega razreda dalje spoznavamo lepote naše republike in našega jezika. Naš jezik je bil v Sloveniji pred desetletji prepovedan. Prepovedi niso upoštevali ljudje, ki jim je bil jezik in slovenska zemlja ljuba. Te ljubezni niso mogli streti ne orožniki, ne fašisti, ne vojna.

Tudi mi moramo spoštovati materin jezik in njene lepote. Naša zemlja je bila prelita s krvjo za slovenski narod in jezik. Če ne bi prelili krvi, danes ne bi bilo slovenskega naroda in jezika. Nova generacija bo učila naslednjo lepega slovenskega jezika in ohranila narodno zavest...

Stric mi je pripovedoval

Le malokdo se še spominja, da je med vojno v Tržiču delovala partizanska tiskarna, tehnika-kot so jo takrat imenovali. Vodja tiskarne je bil moj stric. Ta tiskarna je bila v bunkerju, ki je bil skrit med grmičevjem nad Dovžanovo sotesko. Tam so tiskali letake, partizanska glasila in druge takrat prepovedane stvari.

Nekega dne, ko je bilo ozračje dokaj mirno, sta se odpravila moj stric in njegov tovariš Janko iskat primerno zavetišče, kamor bi se preselila tehnika med hajko, ki so jo Nemci pripravljali. Lezla sta po eni kamnitih piramid, ki se bočijo na sotesko. Naenkrat je stricu spodrsnilo. Zadnji hip se je ujel in se prijel za smrečico, ki je rasla na majhni polici. Povzpel se je na polico in zagledal navpičen rov. Poklical je tovariša, ta je zlezal v rov, ki je bil globok le kaka 2 m. Iz rova začel metati kosti raznih živali, ki so padle v luknjo in niso mogle ven. V steni rova je zagledal manjšo luknjo in skupaj s stricem sta zlezla po trebuhu skoznjo. Pred seboj sta zagledala pravo majhno kraško jamo. V jami je bilo zelo veliko kapnikov. Iz nekega kota je prihajala čudna zelenkasta svetloba. Sledila sta tej svetlobi in se znašla v rovu. Svetloba je bila vedno močnejša in naenkrat sta se znašla spet zunaj, na neki polici. Zagledal sta Nemce, ki so bili v dolini. Te jame sta bila vesela, vendar je nista nikomur izdala.

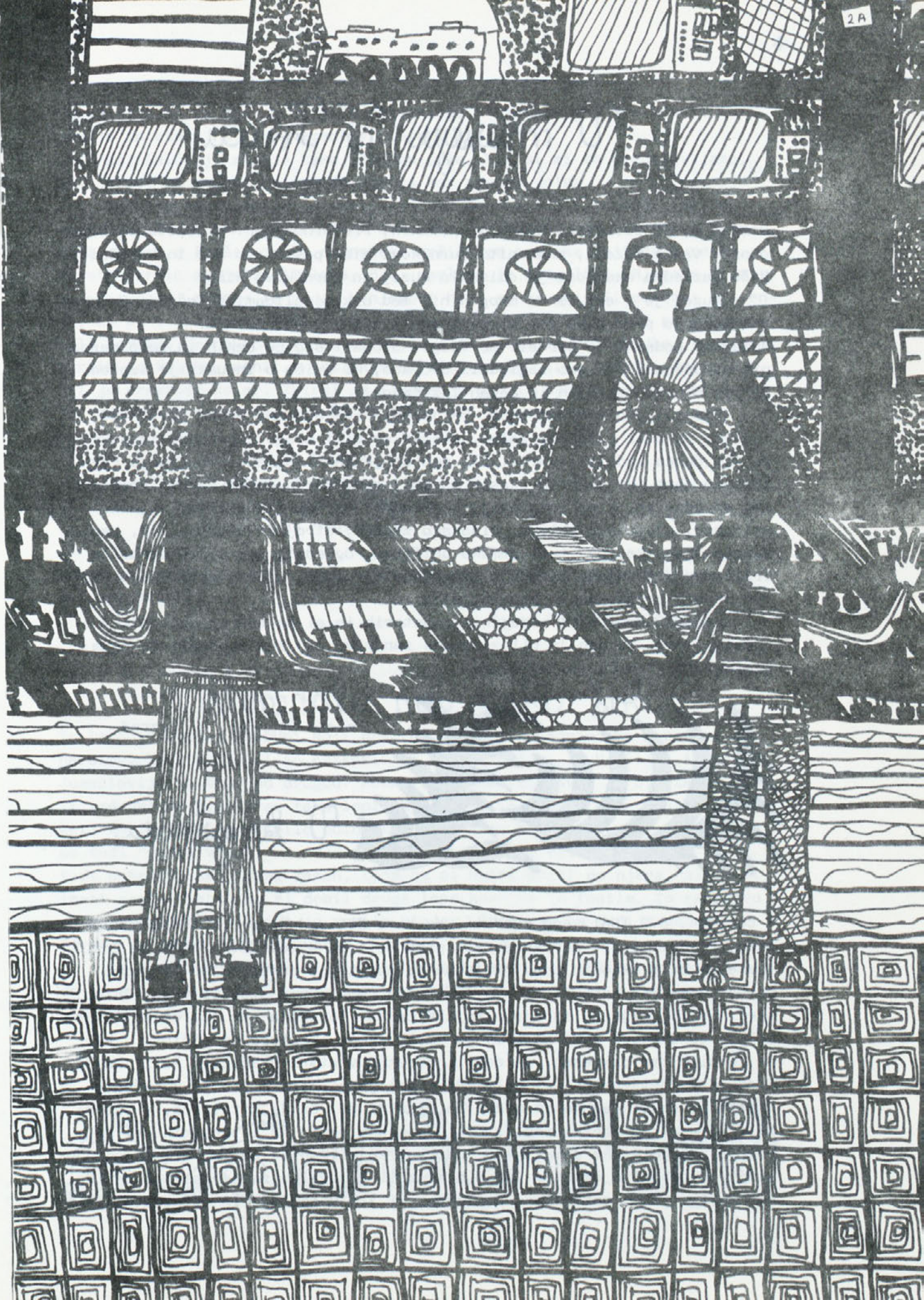
Ni še minilo teden dni, ko so Nemci začeli veliko hajko proti partizanom. Stric in ostali tovariši iz tehnike pa so ves material prenesli v votlino in tam nemoteno delovali dalje.

Stric mi je obljubil, da mi bo pokazal dnevnik, ki ga je pisal med vojno in iz njega bom gotovo izvedela še mnogo zanimivih dogodkov iz delovanja tiskarne med NOB.

Alenka Dolžan, 7.razred

Tržiška dolinca
velika res mi,
je vendar kraljica
gorenjske strani.

Vojtek Kurnik

V muzeju v Tržiču

Bližal se je slovenski kulturni praznik, Prešernov dan. V Tržiču so bila odprta vrata muzeju, znameniti Kurnikovi hiši, paviljonu NOB in knjižnici. Naša razredna skupnost je obiskala muzej in Kurnikovo hišo.

Muzej je v eni izmed mnogih hiš med ozkimi ulicami v Tržiču. Po kratkem čakanju pred hišo smo stopili skozi nizka vrata muzeja.

Muzejski hodniki so smrdeli po vlagi. Stopali smo po ozkih in zelo nerodnih stopnicah. Že smo zagledali dvorano, ki priča o industriji izpred let in o prvih strojih in šegah Tržičanov.

Stopili smo v drugo sobo. Tu je bila razstavljena lesna obrt. Vsi izdelki so bili izdelani ročno, vendar so bili mnogo lepši kot izdelki, ki jih danes izdelava tovarna. Šli smo dalje in si ogledali nekdanjo čevljarstvo obrt, ki je bila včasih najbolj razvita in je še danes. Prišli smo do oddelka, kjer razstavljajo predmete iz NOB. Videli smo vojaško uniformo, ujetniške obleke, židovsko zvezdo, stroj za vrтанje zob, partizanske dnevnike, pa tudi nemško uniformo. Ogledali smo si fotografije Tržičanov med vojno. Nazadnje smo stopili v sobo, kjer razstavljajo pohištvu starih graščakov in kapitalistov.

Vračali smo se po muzejskih prostorih in si še enkrat ogledali vse razstavljeno. Ta dan je bil zame res zanimiv, saj sem spoznala še nekaj preteklosti Tržiča in Tržičanov.

Polona Štancar, 5. razred

V knjižnici

V četrtek, 5.2.1981, smo zvedeli, da bomo šli zadnjo uro v tržiško knjižnico. Po četrti uri smo se zbrali pred šolo in s tovarišico odšli v Tržič. Vreme je bilo lepo in prav prijetno je hoditi po cesti, kjer le redko pripelje kakšen avto in dihamo čist zrak. Kmalu smo stopili v knjižnico, kjer nas je prijazno sprejela knjižničarka. Povedala nam je, da knjižnica deluje že dvajset let; najprej je imela svoje prostore na občini, ker pa je bilo tam pretesno, so dobili prostor v stari Bračičevi šoli. Knjižnica je razdeljena na tri dele. Prvi del je pionirska, to je za učence osemletke, drugi del je za starejše, tretji del pa je čitalnica, v kateri najdemo vse: od enciklopedij, poljudnoznanstvenih in literarnih del do revij. V pionirskem delu imajo tudi veliko slikanic, saj so člani že najmlajši cicibani s četrtem letom starosti. V oddelku za odrasle pa veliko več knjig. Te so razvrščene po temah, ki jih vsebujejo, in po pisateljih.

Najzanimivejša za nas pa je bila čitalnica. V glavnem smo prelistali samo revije in stare Pavlihe, vezane v platno.

Knjižničarji nimajo tako lahkega dela, kdo si mi to predstavljamo, saj je pot od nakupa knjige do bralca kar precej dolga.

Naš čas za obisk je potekel, zato smo se poslovili in odšli še na ogled Kurnikove hiše. Čeprav smo bili tam že večkrat, smo se zopet spomnili skupaj s Prešernom še na našega tržiškega pesnika Vojteha Kurnika. Vojteh Kurnik se je rodil leta 1826, umrl pa je leta 1886. Njegove pesmi so preproste, pisane iz srca. V njegovi hiši so se zbirali zavedni Slovenci, ki so v Kurnikovi hiši govorili slovensko, v okolišju hiše pa so govorili nemško. Pripovedovali so si najnovejše pesmi in pripovedke. Vojteh Kurnik je veliko pesnil o tržiškem kovaču, ljudeh in o tržiški dolini. Bil je preprost kolar. Zbiral je ljudsko blago in pesnil pesmi. Občudoval je Vodnika in Prešerna, kar pa je izpovedal s pesmijo:

Moj oče je Vodnik,
Prešeren pa stric,
zato sem prijatelj
slovenskih modric.

Domov smo se vrnili malo pred trinajsto uro, veselo razpoloženi in z novim doživetjem več.

Mojca Srečnik, 8.razred

Minerali na naši šoli

To leto je bila v osnovni šoli Bračiča že deveta mednarodna razstava mineralov. Razstavljalci so prispeli iz mnogih držav: iz Nemčije, Avstrije, Jugoslavije in tudi od drugod. Pokrovitelj te razstave je bil Zaječar. Ti izdelki so bili prav tako lepi. Mineralov in dragih kamnov je bilo zelo veliko. Težko je bilo odločiti, kateri so bili najlepši. Prodajali so tudi "mačka v žaklju". Med drugimi minerali je bil v eni izmed vrečk tudi smaragd, zelo drag kamen, toda če si hotel priti do njega, si moral imeti srečo. Lahko pa si dobil druge lepe kamnine in fosile. To razstavo je obiskalo veliko ljudi iz mnogih krajev. Imeli so pa tudi nagačene živali in prave, žive človeške ribice.

Ta razstava mineralov je vsako leto le enkrat v Tržiču in želela bi, da bi si tudi naslednja leta lahko ogledali veliko lepih mineralov.

Alenka Brezar, 5.razred

Med vojno

Fašizem je povzročil drugo svetovno vojno. Ideologija, ki je obljubljala nov red v svetu, ki si je želela več ozemlja in dobrin, s čimer bi se povzpela nad vsemi narodi in državami, je svetu prinesla neslutena grozodejstva.

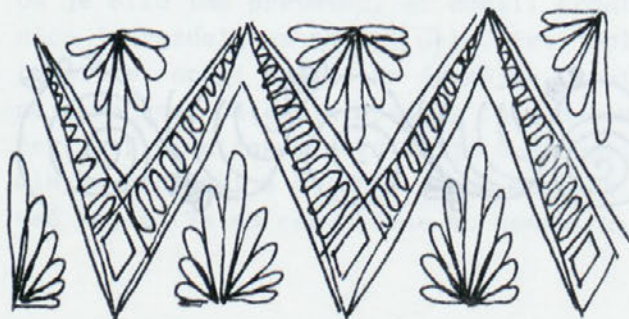
Za Jugoslavijo se je gorje pričelo 6. aprila 1941, ko je Nemčija brez napovedi napadla in z bombami zasula glavno mesto Beograd.

Za Tržič se začne okupacija 10. aprila, ko je prišlo 150 močno oboroženih nemških vojakov, ki so prešli mejo preko Ljubelja. To so bili domišljavi vojaki, "herren folka", oziroma "Velikega Reicha", ki so začeli uresničevati nov red tudi v Tržiču.

Začeli so z aretacijami svobodoljubov. Tržiška meščanska šola je postala zapor. V jeseni 1941. leta je Tržiču že organizirano zaživela Osvobodilna fronta (OF).

Svobodoljubni Tržičani so tudi kot drugod po Sloveniji in Jugoslaviji na nasilje odgovorili z odporom. Nemškim okupacijskim oblastem so se sramotno priključili tudi nekateri odpadniki naroda oziroma "petokolonaši". Predvojni komunisti so bili v prvih vrstah odpora in so postali prvi partizani. Njihove akcije so prizadele okupatorja, ki je začel z represalijami. Masovno je pobijal in streljal simpatizerje in pripadnike OF. Izdajstvo domačina je povzročilo večjo tragedijo pod Storžičem, kjer je izkervavelo 8 partizanov - komunistov. Akcije partizanov so bile vse večje in učinkovitejše. Okupator je besnel in pobijal. Padlo je mnogo talcev v Begunjah, Žirovnici, Čegeljšah, Kovorju in Retnjah. V bojih in zasedah so padli mladi kurirji in borci. Število partizanov je vse bolj naraščalo. Na področju Tržiča, Krvavca in Stola je operiral Kokrški odred, ki je bil že kar močna partizanska enota, ki je bila sposobna že večjih akcij. Tako je junaštvo čete tega odreda osvobodilo francoske ujetnike, ki so delali predor Ljubelj. Nič manj pomembna akcija je bila osvoboditev zapornikov v Begunjah.

Svoboda je prišla, čeprav žal za mnoge prepozno. Njim smo dolžni trojno zahvalo, saj so zanjo dali vse, kar so imeli - svoje življenje. Ne bomo pozabili nanje, pa tudi na tiste ne smemo pozabiti, ki so svet pripeljali do vojne. Povsod po svetu jih je zopet čutiti, spet grozijo!

Matjaž Kuhar, 8 razred

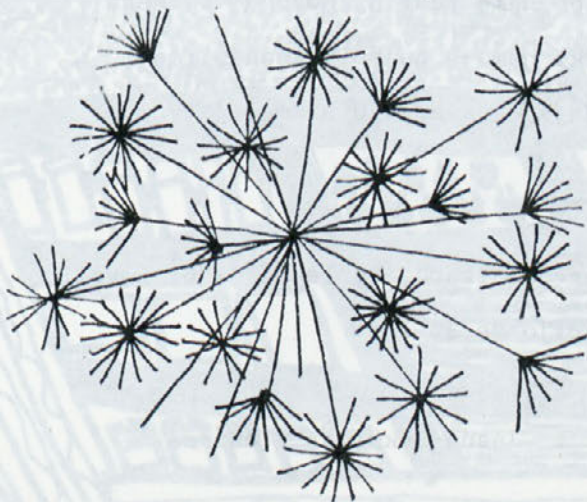
V gorah je lepo

Narava je res čudovita. Neprestano nas preseneča in uči s svojimi naravnimi zakonitostmi in tudi lepotami. V sebi skriva na tisoče skrivnosti, lepot in presenečenj. Na žalost je zaradi človekovega neodgovornega ravnanja in odnosa do narave izumrlo že veliko živalskih in rastlinskih vrst. Človek se tega žved^a, sedaj pa pred njim stoji veliko in pomembno vprašanje. Jaz menim, da je na to vprašanje le en sam logičen, razumen, človeški odgovor: "Naravo je treba zaščititi, jo varovati in izkoriščati le do določenih razumnih meja. Narave ne smemo uničevati, onesnaževati, ampak moramo za njeno lepoto in obstoj skrbno skrbeti." Eden izmed takšnih pomembnih, lepih in še dokaj ohranjenih delov narave je tudi gorski svet.

Lepota naših gora je res neizmerna. V gore vleče človeka neka notranja sila, potreba po počitku, po svežem gorskem zraku, po miru. V gorah ni avtomobilov, ni industrije, ni mestnega vrveža, hrupa in drugih slabih pa tudi dobrih lastnosti civilizacije. V gorah kraljujeta mir in skrivnostna tihota. Tu živijo in kraljujejo živali, ki so tu odmaknjene od civilizacije, varne pred ljudmi in njihovo pohotnostjo.

V gorah leži narava nedotaknjena, neoskrunjena od sodobnega človeka. Tu, kjer ni civilizacije je čist, zdrav, gorski zrak, med kamnitimi zasekami pa se bohotijo borovci, robidovje in drugo gorsko rastlinje. Med golimi vrhovi in stenami brzi in buči po grapah v dolino čist gorski potok poln življenja in gorske vedrine. Tam gori v steni, pod vrhom s svojo ponosno držo, po ponosa, poguma in življenske zagnanosti, stoji in kraljuje kozorog. V gorah seveda živi in se prehranjuje še mnogo drugih živali in rastlin. Naj vam omenim le gamsa in orla - kralja višav, pa avrikelj, encijan, planiko in tavžentrožo, ki sicer rastejo nekoliko nižje v gorah.

Vse te lepote pa je treba čuvati. Gore so lepe in treba jih je ohraniti takšne, kakršne so. Le tako bomo lahko še naprej ponosni na ta čudovit biser naše domovine.

Janez Bešter, 8.razred

Rož, Podjuna, Zila,
venec treh dolin,
moja domovina,
narod moj trpi.

U rojakih onstran Karavank

Dobrih dvanajst kilometrov je od nas do mejnega prehoda na Ljubelju. Onstran te meje pa živijo naši rojaki - koroški Slovenci. Veliko jih prebiva v Podjuni, v Železni Kapli, v Borovljah in v okoliških vaseh vse do Celovca. Kraji, kjer prebivajo so lepi, njihove domačije pa so zelo lepo urejene.

Žal pa naši rojaki nimajo takih pravic, kakršne jim pripadajo po členu 7. Še vedno se borijo za uveljavitev našega jezika v šolah, da o slovenskem jeziku na uradih ne govorimo. Tudi dvojezičnih napisov še nimajo povsod, če tudi bi jih morali imeti. Zelo veliko ljudi je vključeno v pevske zборе in druge kulturne dejavnosti. Meseca oktobra so priredili zelo velik kulturni večer v Ločah. Te prireditve se je udeležilo precej naprednih nemško govorečih ljudi. Na tej prireditvi so se prvič srečale kulturne skupine Hrvatov, Čehov in Slovakov, Madžarov in Slovencev. Del te prireditve smo videli tudi po televizijskih sprejemnikih. Da bi se slovenski jezik ohranil tudi pri otrocih koroških Slovencev, so naše osnovne šole priredile zbiralne akcije knjig, ki so jih potem poslali našim vrstnikom na Koroško. Pri nas pa poznamo tudi njihovega velikega pisatelja Prežihovega Voranca. Knjiga, ki nam je najbolj znana, ima naslov Solzice. Ljudje se na Koroškem največ ukvarjajo s kmetijstvom, ker tovarn ni veliko.

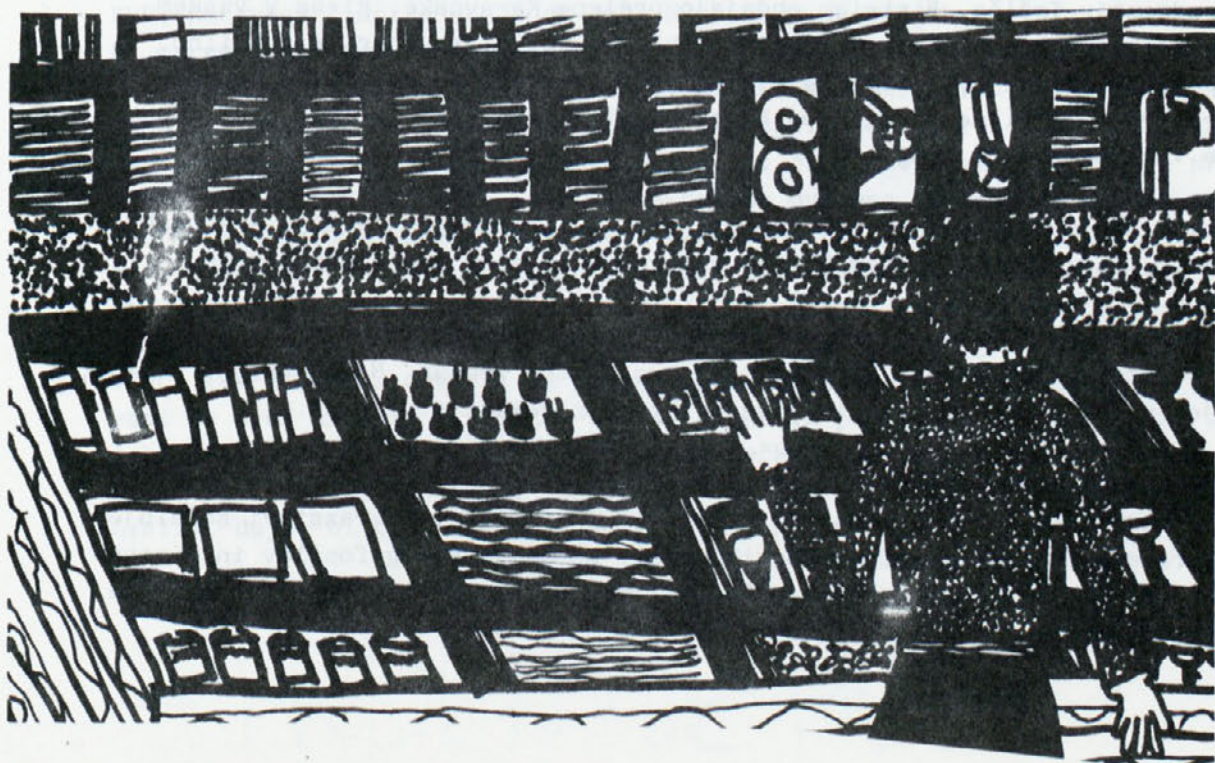
Tako je življenje koroških Slovencev gor čez izaro, še lepše pa bi živeli, če bi jim dali pravice, za katere se borijo že 35 let.

Pesnik Poljanšek med nami

V petek, 22. maja, je bilo na OŠ Franceta Prešerna v Kranju 17. srečanje bralcev. Zbrali smo se z vse Gorenjske. Nas, bralce-značkarje je program zelo navdušil. S svojimi recitalom so nastopili učenci naše šole, nato pa nam je neka učenka prebrala pesmi učencev nekaterih gorenjskih osnovnih šol. Tudi mi smo imeli svojo predstavnico: Janjo Slatnar iz 6. razreda, s pesmima Narobe svet in Naš razred.

Nato pa je končno prišla točka, ki smo jo nestrpno pričakovali že od začetka programa: med nas je prišel pesnik in pisatelj Valentin Poljanšek iz Železne Kaple na Koroškem. Najprej nam je sam predstavil nekaj svojih pesmi, nato pa smo prišli na vrsto mi. Dragega gosta smo spraševali o njegovi mladosti, delih, o življenju koroških Slovencev, še posebno pa o naših vrstnikih. Kako je na Koroškem organiziran pouk slovenskega jezika? Ali imajo tudi koroški otroci svojo bralno značko? Kako so povezani z vrstniki pri nas? - Na ta, pa še druga vprašanja nam je tovariš Poljanšek dal zanimive odgovore. Šolo, na kateri on poučuje, obiskuje zelo malo učencev, pri pouku slovenskega jezika, ki seveda ni obvezen, sodeluje le malo otrok. Te majhne številke so nas zelo presenetile. Učenci koroških šol nimajo stikov med sabo in se ne obiskujejo ter ne sodelujejo na skupnih prireditvah, kct je to pri nas. Pesnik Poljanšek nam je dal jasno predstavo o razmerah, v katerih živijo koroški otroci-naši rojaki.

Jožica Snedic, 8.razred

Naj človek pol sveta obteče,
najboljši kruh doma se peče.

(Drobnice, Josip Stritar)

Moj domači kraj leži na prisojnem pobočju desnega brega Tržiške Bistrice. To pobočje je bilo zelo rodovitno in so ga prebivalci naselili že v 11. stoletju. To omenja potopisec Valvazor in omenja tudi grad Guttenberg, v katerem so prebivali graščaki Lambergarji. Ob vznožju gradu je nastalo naselje Bistrica, ki so ga tedaj sestavljali povečini tlačani. V 18. stoletju je bila zemlja podeljena kmetom. V poznejših letih se je začela razvijati v Tržiču industrija in tako se je s tem tudi širilo naselje Bistrica. Po gradnji ljubeljske ceste čez bistriško polje je dobil naš kraj drugo okolje. Že v nekaj letih se je število prebivalstva povečalo s tisoč na štiri tisoč. To naseljevanje in priseljevanje se iz dneva v dan še vedno povečuje. Želimo si čimveč zelenih površin, saj samo narava krasi in oplešuje naš kraj.

Polona Košir, 5. razred

Rad imam svoj kraj

Moj rojstni kraj je Bistrica. To je novo stanovanjsko naselje. Leži v predmestju Tržiča. Bistrico obdajajo prelepe Karavnake, ki se v vsakem letnem času preoblečejo v drugačno obleko. Pozimi so pokrite z belino, spomladi zelenijo, poleti dajejo prijeten vetrič, jeseni pa se na njih prelivajo različne barve. Pod Karavnakami izvira reka Tržiška Bistrica, ki se vije skozi naš kraj.

Poleg naravnih lepot je Tržič bogat tudi z industrijo. Ta daje zaslužek našim ljudem, ki vsak dan hitijo v tovarne in se s tem služijo kruh.

V Bistrici se le še malo prebivalstva ukvarja s kmetijstvom. To so predvsem starejši krajani, ki obdelujejo rodovitno zemljo. Na najboljši zemlji, kjer so bili včasih travniki, sedaj stojijo velike stolpnice.

Naš kraj je tudi turistično privlačen. Vsako leto v pomladanskih mesecih, v osnovni šoli, odpro razstavo mineralov in fosilov. Na razstavi sodelujejo razstavljalci iz več evropskih dežel. Letos so poleg fosilov in mineralov prikazovali tudi narodne noše iz Timoške krajine in različne nagačene živali.

Izredno privlači tudi svetovno prvenstvo v motokrosu, ki je v Podljubelju. Jeseni pa je v Tržiču že tradicionalna šušarska nedelja.

Bistrica je bila tudi zgodovinsko pomembna. To nam dokazujejo izkopenine rimske stavbe na Pavlinovi jasi ~~na~~ nad Bistrico. Nad našim krajem stojijo razvaline starega gradu Guttenberg. Po sklepu zgodovinarjev in znanstvenikov se je grad podrl ob potresu leta 1511.

Pred letom dni so v Bistrici odprli dom za ostarele, ki se imenuje po zaslužnem tržiškem borcu Petru Uzarju. V domu organizirajo razne prireditve. Za ostale družbene prireditve pa služi osnovna šola, kasneje pa bo zgrajen v te namene dom družbenih organizacij.

Tak je moj kraj Bistrica, ki skriva mnogo zanimivosti in lepote. Seveda pa te lepote spoznaš, če res ljubiš svoj kraj.

Slavka Zupan, 7.razred

Doma sem iz Brezje

Moj rojstni kraj je Brezje pri Tržiču. Vas leži pod goro Dobrčo. Vas šteje okrog petdeset hiš. V vasi imamo nov dom družbeno-političnih organizacij, v katerem je tudi trgovina. Precej tujih ljudi si je tu postavilo vikend, da uživajo mir v naravi. Večina prebivalcev so delavci, ki hodijo v tržiške tovarne, nekaj pa je tudi kmetov.

V vasi deluje več organizacij. Najbolj so aktivni gasilci, deluje pa tudi KUD, katerega članica sem tudi jaz. Nastopamo ob večjih praznikih, kot so 8. marec, krajevni praznik in 29. november. Vendar pa kulturno življenje v vasi počasi zamira. Nimamo človeka, ki bi nas vodil pri tem delu. Mogoče bomo mi prevzeli to dolžnost, ko bomo starejši. Saj je res škoda, da tak dom sameva, v vasi je pa toliko mladine, ki bi lahko postavila kakšen program ali pa igro na oder. Da bi bila prazna dvorana, se ni treba bati, saj ljudje vedno radi pridejo poslušat, kadar gostujejo kulturne skupine iz drugih krajev. V tem domu imamo mladinci tudi svojo sobo. Vanjo hodijo starejši mladinci, ki kadijo in pijejo. Mi, mlajši, pa se nimamo kje zbirati, saj v takem prostoru ne moreš dihati. Drugače pa mi je v vasi zelo všeč, ker živim na deželi. Ne bi se mogla vživeti v betonske džungle. V vasi je svež zrak in ni toliko hrupa, v mestih pa tega ni. Imam veliko prijateljic, s katerimi se dobro razumemo. Večkrat se dogovorimo za kakšne očiščevalne akcije, da očistimo kraj in ohranimo njegovo lepoto. Mislim, da ne bi bila nikdar tako srečna v mestu.

Mojca Krsnik, 7.razred

V moj kraj se pripelješ po cesti, ki vodi še v druge kraje in vasi. Že s ceste vidiš, da bo vas zanimiva. Imenuje se Kovor. Razdeli se v novo in staro naselje. Obdan je z gozdovi in polji, v ozadju pa se nanj naslanjajo težke, lepe gore: Dobrča, Kriška gora. Iz Kovorja imamo lep razgled v Pristavo in Križe. Ljudje hodijo na delo v tržiške tovarne, nekateri pa v Kranj. Imamo svojo šolo. Na žalost sta v njej le dva razreda, učence dveh razredov pa poučuje ista tovarišica. Kovorjani jo imamo zelo radi. V šoli se navadno pripravljamo za proslave in podobno. V njej ima svoj sedež tudi krajevna skupnost.

Živim v novem naselju, ki je odmaknjen od glavne ceste, ki pelje skozi Kovor. Tako ni nič hrupa in zato je tudi zrak bolj čist. Poleti nas iz gozda prebudi čudovito žvrgolenje ptic. Novo naselje se bo sedaj povečalo za nekaj novih hiš. Nad našo hišo so namreč izsekali nekaj gozda. Tudi odlagališče smeti je v bližini Kovorja. To je velika jama, do katere prideš po makadamski cesti in se ti zdi, da je kar sredi gozda. Od smetišča smo na srečo vsaj malo oddaljeni, da nam vonj smeti ne gre v nos. Smetišče je večkrat podobno pogorišču, ker tam smeti sežigajo. Zadnjič pa se je kar samo vžgalo. Nad gozdom se je valil črn dim. Mislili in mislili smo, le kaj, da gori. Kmalu smo izvedeli, saj se je kadilo ravno na nad tistim področjem, kjer ima svojo lego semtišče. Sprožili so alarm, požar je bil tako hud, da se je vžgalo tudi nekaj smrek. Pa dovolj o smeteh.

Med vojno je bila v župnišču močna belogardistična postojanka. V spomin na vojno v našem kraju imamo spomenike padlim borcem.

Svoj kraj ima zelo rada, ker se mi zdi lep. V njem pa preživljam svoja najlepša leta. Res pa je, da ima vsakdo svoj kraj najrajši.

Simona Zelič, 7.razred

V Bistrici sem doma

Moje življenje se je začelo v majhni vasi Bistrica. Z leti sem rasla in z menoj tudi kraj, ki je sedaj že predmestje z veliko trgovin, šolo, bloki, z domom ostarelih.

Lepo je bilo že takrat, ko sem se kot majhen otrok sprehajala po polju, kjer je rasla koruza. Potem pa so lepega dne prišli stroji in razorali to rodovitno polje. Pričeli so graditi in polje je postalo gradbišče. Nič več

igrivih sprehodov tod okoli, nič več zelene lepote. Zrasla je velika šola, ki je bila takrat središče naše pozornosti. Takrat sem upala, da ostane vsaj še del polja, ki ga ne bodo pozidali. Vendar pa se mi ta želja ni uresničila. Prišli so novi načrti in gradnja se je po nekaj letih zopet pričela. Postavili so igrišče, bloke in veliko Pekovo trgovino. Polje so popolnoma zazidali, kmetje so prodajali zemljo in se odločili, da stopijo v mesto za zaslužkom. Tako so počasi spremenili majhno vas v predmestje. Vendar pa načrtov in gradenj še ni konec. Še vedno zidajo in še bodo zidali. Prav gotovo toliko časa, dokler se še to predmestje ne spremeni v mesto. Nekdanja Bistrica, majhna vas s kmetijami, s starimi prodajajočimi hišami pa nam še dolgo ne bo ušlo iz spominov. Prav tako kot tudi tisti njeni prebivalci, ki so bili dobrega srca, ki se se s svojo obrtjo borili za vaskdanji kruh. Tako majhno vas bomo imeli vedno v spominih.

Nataša Piškur, 7. razred

Ljubo doma, kdor ga ima.

Kaj človek pol sveta obteče,

majboljši kruh doma se peče.

Sosodi je lepo, a doma je najlepše.

Ljudski pregovori

LJUDSKA MODROST
— TRDEN JE MOST

TITO, radi te imamo

Čeprav je bil mesec maj, mesec sonca, cvetja in mladosti, smo onemeli. Trpka bolečina je zarezala in strla naša srca, a že naslednji trenutek smo postali močni; v nas se je rodil cilj, da se bomo z vestnim delom oddolžiti Titu.

Leto dni je od Titove smrti. Leto, v katerem smo Jugoslovani svojo zvestobo Titovim idejam izkazovali z delom in množičnim obiskom spominskega parka v Beogradu. Vsakdo, ki je doslej čakal v strnjeni koloni, da bi se poklonil spominu tovariša Tita, ve, da bo pot, po kateri stopa molčeča kolona njegovih ljudi vedno polna najlepših misli, polna hvaležnosti, ki jo vsi izkazujemo svojemu velikemu možu.

Poznamo Titove cilje. Pravzaprav se zavedamo, da nismo in da nikdar ne bomo sami. Tito bo vedno z nami. Njegove ideje so nesmrtnne. Vedno moramo stremeti njihovim uresničitavam. Tito je kljub visoki starosti prežgodaj umrl. In prav zato je iskra ljubezni in spoštovanja do Tita prižgala ogenj, ki ne pozna meja.

Tito je bil vedno nepremagljiv, le bolezen je bila močnejša. Bil je državnik sveta, predsednik SFRJ, ljubitelj vseh njenih ljudi.

Njegove misli bomo vedno branili vsi mi, ki smo ponosni, da živimo v njegovem času.

Za domovino - s Titom naprej!

◊ Vešna B lažič, 8.razred

Za pravljico vem, za ^aprvljico vem,
ki se nikoli ne neha, saj bo še dolgo
vsem našim ljudem
kakor radost in uteha.

(Kajetan Kovič, Tito)

4. maja 1981

Ob 15.05 uri je v Ljubljani 4. maja 1980. za vedno prenehalo biti srce tovarišu Titu, čigar ime nam bo ostalo v spominu. Kajti prav on nas je pripeljal do svobode, ki jo sedaj uživamo. Prav on je imel mladino najraje, prav on je bil kriv za poraz Nemčije, ki si je hotela prisvojiti vso Evropo.

Minilo je prvo leto od smrti našega dragega Tita. Stopamo po njegovi poti, ki nas bo vodila srečno v miru in svobodi.
Kako hitro je minilo eno leto.

Marjeta Klemenc, 5.razred

Ta dan smo posvetili spominu na našega tovariša, borca in predsednika Josipa Broza Tita, ki nas je zapustil na ta dan pred enim letom.

Zjutraj, ko je tovarišica stopila v razred, smo z enominutnim molkom počastili spomin na Josipa Broza Tita. V šoli smo to uro posvetili ^{spominu} nanj. Tovarišica nam je prebirala spomine Toneta Svetine, ko sta bila skupaj na lovu. Tudi po radiu in televiziji sem spremljala oddaje, ki so bile posvečene samo njemu. Vedno pa je bila med oddajami njegova edina misel: "Učite se, le tako lahko postaneš sposoben človek, že v maldih letih!"

Mateja Bavec, 4.razred

Niša srečanja

Na naši šoli smo v petek, 24. 10.1980, imeli kulturno popoldne. Namen tega popoldneva je bil, da bi ustanovili kulturno društvo, ki bi vključevalo, pevski zbor, novinarski krožek, recitatorje, likovnike, tekmovalce za bralno značko in še druge učence. Na to popoldne smo povabili tudi profesorico Berto Golobovo. Vsi mladi novinarji smo si želeli srečanja s pisateljico. Napisala je nekaj knjig za otroke, veliko pa piše za nas v Pionirskem listu. Rekla je, da rada opisuje otroštvo mladih zato, ker je bila petnajst let učiteljica. Lepo nam je odgovarjala, njeni odgovori so nas pritegnili. Imeli smo tudi nekaj recitacij in svojih pesmic in spisov, ki jih je pohvalila. Vsi smo bili srečanja zelo veseli in si jih želimo še več.

Simona Zelič, 7.razred

Za kulturni praznik

V petek, 13.2.1981, smo po tretji učni uri odšli v večnamenski prostor, kjer so bili že zbrani učenci od četrtega do osmega razreda. Razvrstili smo se na vrhu stopnic in se pogovarjali. Ta dan je bil za nas pomemben dan, saj so nam povedali, da nas bodo obiskali: Danilo Benedičič, brata Pančurja in njuna spremenevalka pri klavirju. Danila Benedičiča smo se spomnili iz televizijske nadaljevanke Ščuke pa ni, ščuke pa ne. V tej nadaljevanke je igral Klandra. Brata Pančurja pa sta operna pevca, ki sta nam prišla nekaj zapet in nam povedat kaj o pevskem poklicu. Eden od njiju, to je Marjan, je tudi slikar.

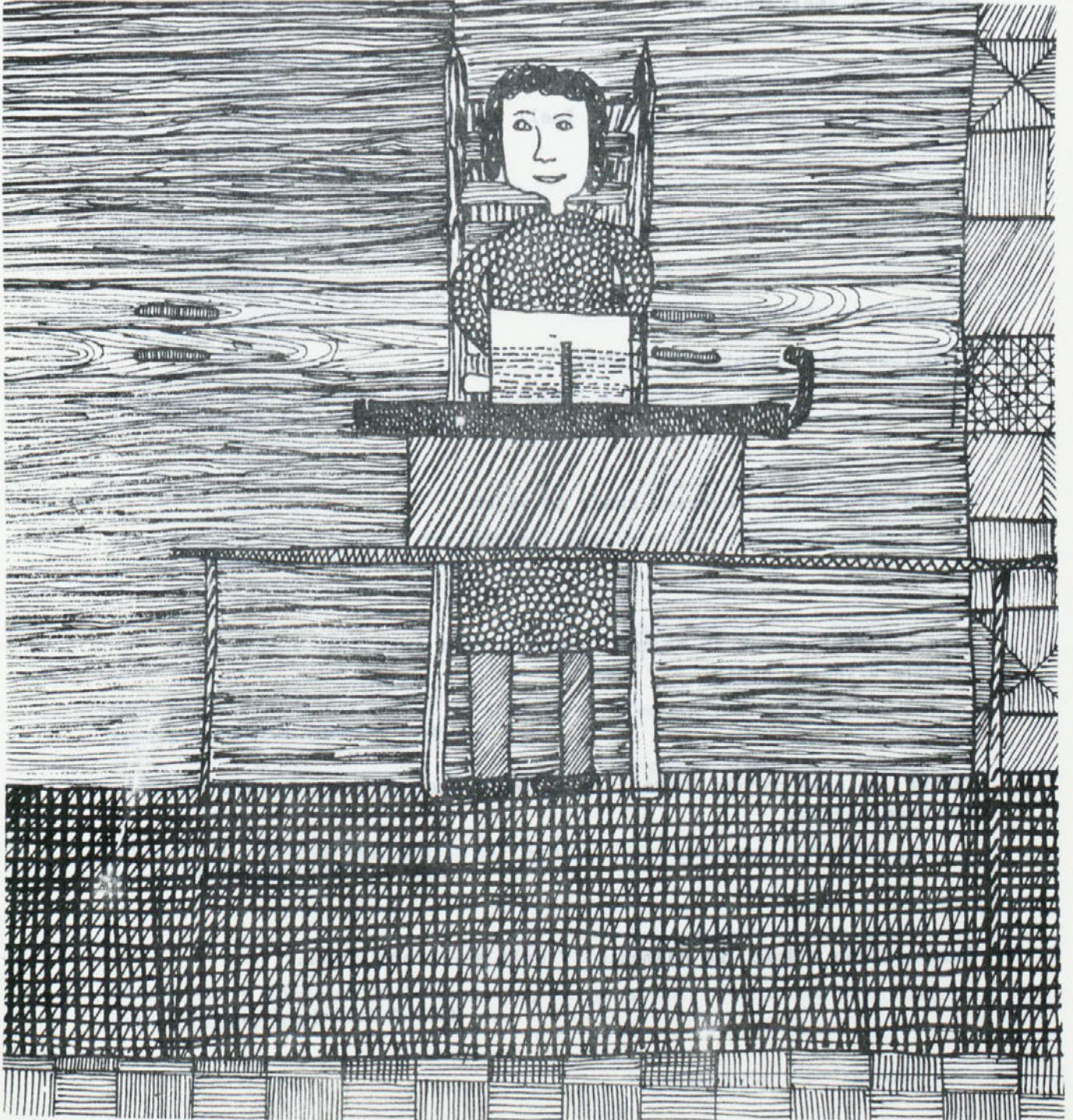
Končno so se pojavili vsi gosti pred nami in veselo smo jim zaploskali. Posedli so na pripravljene stole. Le Danilo Benedičič je stal, da nam je zaigral odlomek iz veseloigre Matiček se ženi in nas pozneje spodbudil, da smo ga spraševali vse o njem in njegovem poklicu. Zaupal nam je, da ima rad otroke in da rajši nastopa v gledališču, kot v filmu, kajti na odru ima ves čas stike s publiko.

Potem sta nam brata Pančurja zapela arijo iz opere Iskalci biserov, o dveh prijateljih, ki sta se zaljubila v isto dekle. Na koncu pesmi pa sta se prijatelja odločila, da bosta pozabila na to dekle in živela skupaj še naprej v prijateljstvu.

RAZMETJAJE NAŠIH KLASIČNIH

Po tej pesmi so prinesli otroci tri slike, delo naših učencev in jih poklonili gostom. Marjan Pančur pa nam je podaril sliko Prešerna, ki jo je slikar ustvaril samo z ogljem. Čas je hitel in gostje so se začeli poslavljati. Prosili smo jih, naj podaljšajo program, vendar so nam dejali, da moramo zdaj nadaljevati pouk. V naši šoli bi radi še veliko podobnih obiskov.

Metka Slabe, 8.razred

RAZMIŠLJANJE NAŠIH NAJMLAJŠIH

Otroci so imeli športni dan. Šli so na planinski izlet. V gozdu so naredili lok.

Marti n Horžen, 1. razred

Včeraj smo imeli telovadbo. Otroci so tekmovali. Boštjan je bil prvi.

Merjeta Njegovan, 1.razred

Na športen pohodu smo se igrali. Imeli smo lepo sončno vreme.

Branko Češka, 1.razred

Danes, ko sem šel v šolo, sem videl lastovičko, kako je letela iz gnezda.

David Kogoj, 1.razred

V šoli se učimo pisati in računati.

Peter Jazbec, 1.razred

Narava se prebuja. Veverica skače po vejah.

Manca Hadaš, 2.razred

Moja prijateljica je še majhna. Stara je šest let. Hodi v malo šolo. Stanuje v veliki hiši.

Jasna Jerman, 2.razred

Narava se sama daruje. Narava je najlepše okolje. Zanja moramo skrbeti. Rad imam naravo.

Grega Slatnar, 2.razred

Kadar pridem v šolo, se nasmejim. V šoli se moramo učiti.

Matjaž Roblek, 1.razred

Moj prijatelj je Matjaž. Je dober telovadec in učenec. Zelo nerad hodi v šolo.

Dolžan David, 2. razred

Veliko učencev v našem razredu ni pridnih. Taki učenci se raje igrajo, kakor učijo. Ti učenci so velikokrat brez nalog.

Boštjan Praprotnik, 2.razred

Jaz se ne učim dobro. V šoli ne poslušam, zato sem velikokrat brez nalog.

Sašo Kokalj, 2.razred

Tita imam zelo rada. Hodil je po vsem svetu in nas učil. Bil je dober človek, da mu ni enakega.

Marjana Laibacker, 2.razred

Ko smo se igrali med dvema , smo zmagali z drugim a in drugim c. Tovarišica nam je rekla, da smo dobri.

Petra Gašperin, 2.razred

Tito je umrl 4. maja. Bil je voditelj Jugoslavije. Veliko je naredil za nas.

Samo Boncelj, 2. razred

Imam prijateljico Patricijo. Voziva se s kolesom. Kdaj pa kdaj se tudi igra.

Andreja Blažič, 2. razred

Sestrico ali bratca bom dobila 20 junija. Zelo bom vesela. Vozila jo bom po dvorišču.

Urška Rožič, 2. razred

Ko sem šla v gozd,sem videla zajčka, ki je stekel. Pomislila sem: tudi jaz bi bila zajček.

Andreja Zupan, 2. razred

Prijateljstvo je lepo in veselo, polno ljubezni.

Vesna, 2. razred

Mir je lubezen med ljudmi.

Tomaž, 2.razred

Meni pomeni prijateljstvo neko veselje.

Aleš, 2.razred

Vsi ljudje naj živimo v prijateljstvu.

Sedafa, 2. razred

Prijateljstvo mi prinaša srečen dan.

Dejan, 2. razred

Naj ves svet živi v prijateljstvu.

Barbi Perne, 2. razred

Mir je zame velika sreča.

Toni Mušič, 2. razred

Pomlad imam rada zato, ker raste veliko cvetic in je zelo toplo.

Asja, 2. razred

Pomlad mi je všeč, ker je lepa.

Barbi Verbič, 2. razred

Pomlad mi je všeč zato, ker cvetijo cvetice in pojejo ptički.

Suzana, 2. razred

Zame je pomlad vesela in živahna.

Andreja, 2. razred

Jaz imam pomlad rada zato, ker je lepa.

Jani Pavšek 2. razred

Lepo je spomladi na svetu

- ker je toplo
- ker cvetijo rožice in jih nabiram
- ker so se vrnilo lastovice
- ker ptički lepo pojo
- ker hodim na sprehode
- ker se igram s prijateljicami na travi

Učenci in učenke 1. razreda

Lahko

- Ker imam bratca, sestrico, mamico in očka
- ker se doma lahko učim in pišem naloge
- ker je dom lep, velik in topel
- ker lahko gledam televizijo
- ker berem časopis o Titu
- ker imam muco in mi vedno priteče naproti
- da ne spim zunaj

Učenci, 1. razreda

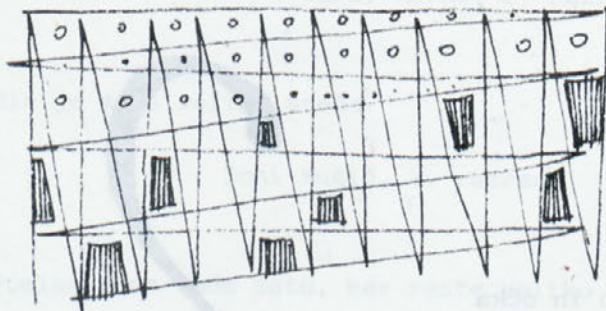

Dobro se razumemo

Ime mi je Anita in sem učenka 3. razred. Zdi se mi, da je naš razred kar dober; tako po učnem uspehu, kot po vzdušju, ki vlada v razredu. Čeprav je v razredu več deklic kot dečkov, se dobro razumemo. Čisto normalno je, da se sem ter tja sporečemo in kakšen hud prepir se konča celo s pretepom. Potem sledi zamera, ki pa nikoli ni daljša od ene šolske ure. Zares hitro si oprostimo in zopet je vse v najlepšem redu. To mi je zelo všeč. Všeč pa mi je tudi medsebojna pomoč, ki si jo izkazujemo. Res se večkrat zgodi, da kdo od sošolcev nima katere od potrebščin, drugi mu jo radi posodimo. Pomagamo tudi bolnim ali odsotnim učencem. Prinesemo jim domačo nalogo ali jim celo razložimo novo učno snov, če je ne razumejo. V razredu sodelujemo, kadar ima kdo izmed nas težave. Skušamo ga razumeti, mu pomagati in ga potolažiti.

Zares sem vesela, da sem v razredu, ki si prizadeva za vse, ne le zase. Tako vedno vem, da bom tudi jaz dobila pomoč, kadarkoli jo bom potrebovala.

Mislím, da bi vsi razredi morali biti taki, saj le tako otroci zares radi hodimo v šolo in se že vnaprej veselimo novega šolskega leta. Žal mi je le, da ne more hoditi tovarišica z nami v višji razred.

Anita Potočnik, 3. razred

Doma in v šoli nas učijo, da deklic ne smemo pretepati, če je včasih katera le preveč jezična, jo je treba malo oplaziti okoli ušes. Tako kot v vsakem razredu se tudi v našem razredu včasih vname boj med fanti. Vsak bi bil najmočnejši. Drugače pa se dobro razumemo. Pomagamo slabšem učencem pri nalogah, bolne obiskujemo na domu, da ne zamudijo učne snovi. Vse leto si pomagamo.

Zelo se razumemo tudi z našo tovarišico. Razume naše težave in se pogovori z nami. Za vsakega poišče lepo besedo. Naučila nas je tovarštva. Rad hodim v razred 3.b razreda. Vsak dan se veselim srečanja s svojimi sošolci.

Klemen Kapel, 3. razred

Če kdo od sošolcev zboli, ga obiščemo, mu posodimo zvezke in razložimo domačo nalogo, da zaradi bolezni preveč ne zaostane. Če kdo pozabi šolske potrebščine in denar, mu rade volje posodimo.

Na izletih se imamo zelo lepo. Pripovedujemo si šale, se smejemo, igramo razne igre in se zares lepo zabavamo. Pri vsem razumevanju se pa večkrat tudi prepiramo in stepemo. Kar pa hitro pozabimo in se še isti dan prijateljimo.

Med odmorom skačemo elastiko in se lovimo. Ko pa zazvoni zvonec, hitro stečemo na svoje prostore.

Tovarišica je zelo dobra in nas ima vse rada. Tudi mi jo spoštujemo in smo ji hvaležni za njen trud, ki ga ima z nami.

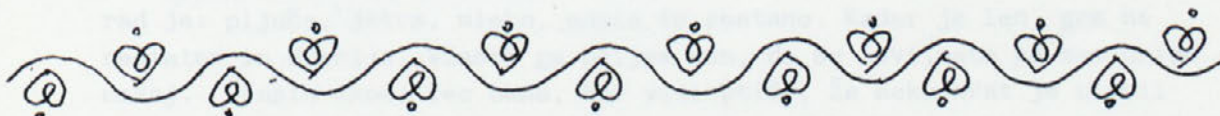
Urška Štucin, 3. razred

Lepo je, če so med ljudmi dobri odnosi. Saj to je temelj za mir na svetu. Za tem ciljem moramo strmeti že v mladosti.

Dobri odnosi se morajo kovati že v šolskih klopih. Mislim, da je naš razred popolnoma v redu. Saj imamo dobro tovarišico, ki z nami ravna prav po materinsko. Seveda pa je nekaj takih, ki te dobre odnose kalijo. Te pa je najbolj pustiti pri miru, če jim naši nasveti, naj bodo dobri prijatelji, nič ne pomenijo. Upam, da sem v šoli dovolj poslušen in miren. Želim biti tovarišici dober in poslušen učenec. Vsem svojim sošolcem pa dober prijatelj in sošolec.

Primož Golmajer, 3. razred

Naši ljubljenci —

Nekega lepega zimskega dne je zunaj začelo snežiti. Bil sem vesel snega, saj se bom lahko sankal in smučal. Snežinke so počasi padale na tla. Na tleh je nastala velika, bela, snežena preproga. Otroci so se zunaj sankali, smučali, kepali in delali snežene može. Lepo zimsko veselje me je zvbilo ven. Že sem se začel oblačiti, ko sem naekrat pogledal skozi okno in videl zunaj majhnega premraženega ptička. Vzkliknil sem: "Joj, na ptice sem pa čisto pozabil!" Hitro sem stekel v delavnico in začel delati ptičjo hišico. Delo mi je šlo dobro od rok.

Čez pol ure je bila hišica gotova. Hišico sem postavil na balkon in vanjo nasul nekaj koruznih zrn. Hišica je bila čez nekaj časa polna vseh vrst ptic. To je bil zame zelo lep dogodek. Dolgo časa sem jih opazoval, ko je naenkrat k meni pristopila mamica. Pokazala je na lepega ptička in mi povedala, da je to sinica. Med pticami sem prepoznal le kosa po njegovem črnem perju in rumenem kljunu. Postajal sem radoveden in spraševal sem mamico, kako je ime kateremu ptičku. Nekaj imen mi je povedala, vendar za vse ni vedela. Ko je v hišici zmanjkalo koruznih zrn, sem šel v trgovino in kupil ptičjo hrano ter jo nasul zopet v hišico. Spet je bila hišica polna vseh vrst ptic.

Takrat sem začutil ljubezen do teh drobnih živalic, ki so po zimi zunaj, izpostavljene dežju, snegu, vetru in iskanju hrane. Bil sem vesel, ker sem tem pticam lahko pomagal. Tako sem jim pomagal preživeti in prebroditi težave s hrano v moji hišici.

Aleš Bešter, 5.razred

mučki, kučki, ptički...

Papagaj Jaka

Bila sem še majhna. Vseskozi sem si želela imeti papagaja. Vedno sem mislila nanj. Imenovala bi ga Jaka.

Ta želja se mi je kmalu uresničila. Dobila sem ga pod novoletno jelko za darilo. Zelo sem se ga razveselila. Očka je kletko obesil v kuhinjo. Papagaj Jaka je imel trebušček rumen, perje, glavo in ostalo pa je imel zeleno. Imel je zelo oster kljun. V kletki je imel gugalnico, na kateri se je velikokrat gugal. Z njim sem se igrala le takrat, kadar sem imela čas. Igrala pa sva se tako, da sem v kletko tiščala prst, on pa me je ščipal. Nekega dne je bilo kuhinjsko okno odprto. Ravno pri kosilu smo bili. Jaka se je z vso silo zaletel v vratca. Odprla so se. Sfrfotal je ven, na travo, tik pred živo mejo. Tokrat je priletela sosedova mačka in ga začela mrcvariti. Hitro sem stekla, da bi ga rešila. Bilo je prepozno! Jaka je mrtev ležal na tleh, mačka pa mi je ušla. Še isti dan sem ga pokopala. Mačka pa sedaj sovražim, ker mi je uničil malega Jaka.

Bavec Mateja, 4.razred

Lala

Ko sem bila majhna, sem si želela psa. Neko nedeljo mi je oče rekel, da gre v Strahinj. Bila sem vesela, ker mi je mami povedala, da je šel po psa. Komaj sem čakala, da se bo vrnil domov. Zjutraj sem vstala in šla na dvorišče. Zagledala sem psa. Prišla sem k njemu, da bi ga pobožala. Stegnila sem roko, a me je že ugriznil. Stekla sem k mamici, da bi mi obvezala roko. Čez nekaj mesecev je naša Lala dobila mladiče. Sedaj se lahko igram z njo in z njenimi mladiči.

Sabina Bahinjec, 4.razred

Miki

Vedno sem si želela mačka. Ta želja se mi je izpolnila. Dobila sem si arnško mačko, ki ji je ime Miki. Brat jo je našel na st^opnišču. Ko sva vprašala starše, sta privolila. Ko smo ga dobili, je bil majhen in lep. Sedaj je zelo poreden. Trga časopisni papir in slike, ki jih dam sušit na radiator. Zelo rad se igra z veverico, ki sem mu jo naredila. Zelo rad je: pljuča, jetra, mleko, maslo in smetano. Kadar je len, gre na radiator in dremlje. Včasih ga peljem ven, da se lovi, nato pa sam pride nazaj. Včasih skoči čez okno, ker vidi ptiče, že nekajkrat je ulovil miš, se z njo igral, potem pa jo je spustil. Z bratcem sva vesela, ker imava tako lepega mačka.

Martina Čabaš, 4.razred

Moj Miki

Ko sem bil petletni deček, sem si želel majhnega mucka. Oče mi je rekel, naj potrpih do rojstnega dne. Mucka sem dobil točno ob tisti uri, ko sem se rodil. Vesel sem skakal po kavču. Dal sem mu ime Miki. Bil je svikasto rjave barve. Dolgo časa sem ga imel v naročju, on pa se je vedno bolj stiskal k meni, kadar da ga hoče napasti pes. Rad se igram z njim. Vržem mu frnikulo pod mizo, nazaj pa mi jo prinese tako, da jo brca. Sedaj pa je moj mucek že velik in ima z neko tujo mačko pet malih muck. Skelnil sem, da ga bom za vedno obdržal.

Milan Mlinarič, 4.razred

Jaka

Doma imam papagaja. Ime mu je Jaka. Je zelene barve, le glavico ima rumeno. Na tačkah ima dva prsta naprej, dva nazaj. Ima ostre kremplje, s katerimi te lahko pošteno opraska. Tudi kljun ima oster in obrnjen navzdol. Jeseni mu perje odpade in se obnovi, na pomlad pa se mu obnovi rep. Ker sem papagaja dobila starega dva meseca, sem ga lahko naučila govoriti. Najraje govori: "Jaki priden" in "Jaka baraba". Ko nas nekega dne ni bilo doma, je letal po kuhinji. Zletel je na okensko polico in razmetaval prst iz lončnic. Ko sem prišla domov, sem takoj zagledala klop, polno prsti. Jezila sem se nanj. Seveda sem morala vse pospraviti sama. Medtem, ko sem pospravljala, je Jaka čepel v kletki in govoril: "Jaki priden, priden." Imela sem občutek, da mi nagaja. Kadar jemo, mora biti Jaka zaprt v kletki, drugače se lahko zgodi, da pristane v krožniku ali na žlici.

Jaka imam rada. Bilo bi mi težko, če bi poginil.

Bojana Ribič, 4.razred

Moja babica

Moji Babici je ime Helena. Rodila se je v Planici, leta 1905. V Planici je preživela svoja otroška leta. Včasih mi pripoveduje, kako je večkrat varvala svoje mlajše sestre in brate. Doma so imeli kmetijo in tudi mati ji je zgodaj umrla, zato je že kot otrok spoznala, kaj je delo. Ko je odrasla, je morala kot večina fantov in deklet od doma in si poiskati zaslužek. Kot 22-letna je prišla v Tržič in tu preživljala težke čase med drugo svetovno vojno. Sedaj stanuje z nami v Bistrici. Doma nam kuha kosilo. Kadar ima čas, plete nogavice, rokavice ali copate. Včasih mi pomaga tudi pri kakšnem delu. Z nami se igra razne igre. Babico imam rada. Vem, če ne bi bilo babice, bi morala marsikatero delo opraviti sama.

Bojana Babič, 4.razred

Moj dedek

Živi na Brezjah. Ima že sive lase, počesane nazaj. Oči ima rjave. Star je 87 let. Rad ima živali, ima tudi kmetijo. Rad mi pripoveduje zgodbe iz vojnih časov, ki jih je sam doživel. Ima leseno nogo, ker je svojo izgubil med NOB.

Zna nam pripovedovati narazličnejše zgodbe in pravljice. Po srcu je zelo dober. Rad ima otroke, posebno pa mene. Ker je slušno prizadet, nosi aparat. Dober sluh je izgubil že v otroštvu. Ime mu je Frelih. Želimo mu, da bi živel še veliko let.

Danica Aljančič, 4.razred

Radi jih imamo

Moj ded

Moj ded bo 10.marca praznoval 71. letnico. Ime mu je Andrej. Stanuje na Ravnah, št.1. Lase ima črne, počesane nazaj. Oči ima rjave. Po srcu je zelo dober, zato pomaga tudi pri krajevni skupnosti na Ravnah. Če kdo praznuje rojstni dan, mu vedno rad kaj podari. Rad ima otroke, posebno pa mene. Če je zdrav, je vedno nasmejanega obraza. Zelo rad se ukvarja z vrtnarstvom, zato tam, kjer on prebiva, ne manjka lepih rož. Večkrat hodi v gozd. Rad nas povabi s seboj. Pripoveduje nam o časih, ko je bil on mlad.

Vsi ga imamo radi, zato smo veseli, če smo zbrani skupaj, da kaj zapojemo.

Špela Ahačaič, 4.razred

Mamica

Moji mamici je ime Ida. Stara je 35 let. Rodila se v Celju. Vsak dan mora na delo. Je zelo lepa.

Ko pridem iz šole, ona dela na ^oplju ali pa kje drugje. Opazujem jo, ko dela. Zgodaj zjutraj mora vstati in iti delat. Pozno pride domov, poje kosilo in mora spet na delo. Ko se zvečeri, pripravi večerjo. Ko pojedemo, **pospravi**. Malo prižge radio. V roke vzame časopis in prebere novice. Če je dolgčas, pride k očku, da pogleda televizijo.

Ko postane zaspana, gre spat. Tudi tam malo prebere, potem pa zaspi, ker mora zjutraj spet vstati ob petih.

Silva Košir, 4.razred

Moja želja je...

Velikokrat sem si zaželela, da bi bila veterinarica. Veterinar pomaga bolnim živalim. Ko pa bom velika, bom tudi jaz pomagala živalim.

Katja Lakner, 4.razred

postati tekmovalec

Ko sem bil pred nekaj leti v Podljubelju in gledal svetovno prvenstvo v moto crosu, sem želel postati tekmovalec tega športa. Mislil sem si, da bom čez nekaj let najboljši. Ko bom star 14 let, bom dobil petdeset ccm motor. S tem bom nabiral prve izkušnje. Rad bi videl, da bi se mi ta želja tudi uresničila.

Boštjan Sušnik, 4.razred

električar

Nekoč sem si želel, da bi postal visoko kvalificiran električar. Zanimal bi se za vse električne stvari. Popravljal bi elektriko, v hiši bi bilo vse električno. Pritisnil bi na gumb in vse bi začelo delovati. V tovarni Iskra bi se učil. Sestavljal bi razne televizijske sprejemnike, tranzistorje in vse mogoče stvari.

Matej Košir, 4. razred

pevka

Ko sem bila še majhna, sem večkrat poslušala pesmi. Večkrat sem se spomnila na te pesmi. Zato sem v kuhinji rada pela. Za mikrofona sem imela debel flomašter. Sestra pa je bila napovedovalka. Ker sem hotela, da me poslušajo tudi domači, sem se lepo oblekla. Mamica pa me ni bila prav

nič vesela, saj sem oblekla novo krilo. Ko sem s svojo pesmijo končala, so mi domači ploskali. Seveda pa pesmi nisem znala prav dobro. Zato sem dodajala razne besede. Zdaj pa ne pojem tako pogosto, kot takrat.

Vendar mi je ta želja še ostala v srcu.

Barbka Kern, 4. razred

VESELIM SE POČITNIC

Veselim se počitnic, ker bom šla na morje.

Ravnik Lidija, 2.c

V počitnicah bom pomagala mami.

Zorplotnik Mateja, 2.c

Veselim se počitnic, ker se bom igrala s prijatelji.

Mojca Goltez, 2.c

V počitnicah bom hodil po gorah.

Martija Koren, 2.c

Vesel bom, ker mi ne bo treba hoditi v

Tusek Vinko, 2.c

Šla bom na počitnice k teti.

Podgoršek Nataša, 2.c

V počitnicah grem v zdravstveno kolonijo

Vrhovnik Urška, 2.c

KOMAJ

ČAKAM

POČITNIC

Teško čakam počitnic, do bom šel v kolonijo.

Meglič Simon, 2.c.

Hodilo se bom kopat na kopališče.

Dolinšek Urška, 2.c

Igral se bom z bratcem.

Meglič Marko, 2.c

Večkrat bom šlo z mamico in očkom na sprehod.

Godnov Mateja, 2.c.

Obiskala bom staro mamo.

Meglič Saša, 2.c.

Obiskale me bodo sestrične. Skupaj se bomo igrale.

Podrekar Alenka, 2.c

Doživetja —

V Jugoslaviji je kar nekaj tovarn čevljev. Vendar pa je takih, ki se lahko pohvalijo s staro in pestro zgodovino in takih, ki izvažajo mnogo izdelkov v tujino, bolj malo. S tem se lahko pohvali tovarna obutve Peko. Peko je nastal iz majhne čevljsarske delavnice v Tržiču, ki jo je razvil Peter Kozina. Po njem se imenuje današnji PEKO.

15.5. smo sedmi razredi odšli na ekskurzijo v to tovarno. Neka delavka nam je razkazovala obrate. Peljala nas je po: gumarni, plastiki, barvarni, sekalnici, montažnem oddelku. V vseh obratih Peka dela 4200 ljudi. 2100 jih dela v Tržiču, ostali pa Ludbregu in Trbovljah. Peko sodeluje z več kot petindvajsetimi tovarnami po vsej Jugoslaviji. Daje jim nasvete, kakšne izdelke naj proizvajajo in nato od njih te izdelke kupi ter porabi za lastno proizvodnjo. Veliko izvozi tudi v druge države. Tako se razvija in lahko konkurira z Borovom in Planiko. Tržičanom pa daje možnost zaposlovanja.

Matjaž Homan, 7.razred

taka in drugačna

Rad hodim v hribe. Ker sem želel o planinstvu izvedeti kaj več, sem obiskoval planinsko šolo. V okviru planinske šole. smo šli v petek na izlet. Odšli smo na Kofce. Med potjo se nismo veliko pogovarjali, ker je bilo nebo že črno. Malo pred koncem pa nas je ujel dež. Vsi smo bili mokri. Zvečer zelo dolgo nismo zaspali, ker smo se igrali zanimive družabne igre. Ponoči sem zelo malo spal. Ko sem se zjutraj zbudil, je bila ura šele pet. Pogledal sem skozi okno in videl, da dež lije kot iz škafa. Ta dan smo nameravali oditi na Kladivo, vendar nam je to preprečilo slabo vreme. Ko dež ni več padal, smo odšli domov. Bila je zelo dolga pot. Na izletu sem se imel kar dobro, vendar pa mi je bilo žal, da se nisem povzpel na vrh Kladiva, na katerem še nisem bil.

Peter Klofutar, 5.razred

Špelca na travniku čepi
in sladko se smeji.
Čebelica prileti
in nad Špelico krog naredi.

Špelca priteče domov
in mamico razveseli
s šopkom v rokici.

Mamica se ji semji,
ker škrjanček lepo žvrgoli.
Na trati rožice cveto,
čebelice med nabirajo..

Dragi Kuhar, 4.raz.

Sončni žarek,
poredni žarek,
pokukal skozi okno je
in sladko nasmehnil se.

Poklical svoje je prijatelje,
pokazal jim je to in to,
potem pa smuknil tja čez
glavo - skok
in nasmehnil se v poskok.

Alenka Pjerčevič, 6.raz.

Prišla je pomlad,
imam jo rad,
ker rožice cveto,
ptički pojo.

Zvončki zvonijo,
gozdne živali prebudijo.
Trobentice trobijo,
otroci v gozd po rožice hodijo.

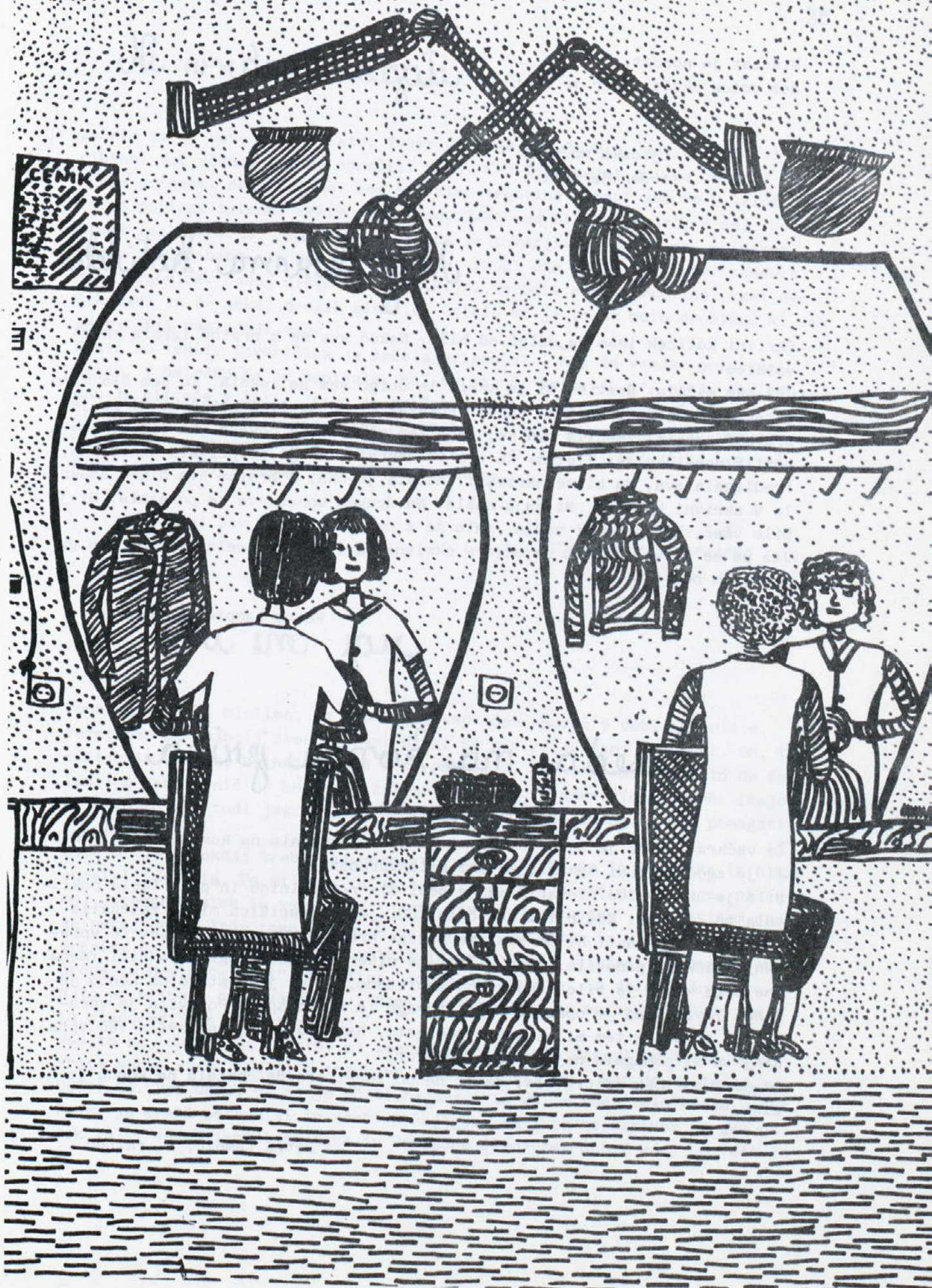
Bojana Bibič, 4.raz.

ŠEL bom,

med visoke majske

trave bom šel.

Ivan Minatti

Mladost je norost,
čez potok skače, kjer je most

Ljudska modrost
trden je most

Moj skrivni kotiček

Skrivni kotiček imam ne daleč od hiše. Nekoč sva se z bratom igrala skrivnice.

Jaz sem mižala. Brat se mi je skrtil in dolgo sem ga iskala. Ko sem šla mimo grmovja, me je potegnil za seboj. Pokazal mi je skrivni kotiček, ki ga je pravkar odkril. Zmenila sva se, da o tem nikomur ne poveva. Na tla sva nosila debelo plast listja. Ko sva to končala, se je pripeljala sestrična. Predlagala sva, da bi se skrivali. Mižala je ona. Z bratom sva hitro smuknila v skrivni kotiček. Ni naju našla. Na drugem koncu sva se pokazala. Ni ji bilo všeč, ker naju ni našla, zato se z nama ni hotela več igrati.

Jaz pa se še velikokrat zatečem v skrivni kotiček in vesela sem, da sva ga z bratom odkrila.

Petra Lampič, 4. razred

Beseda na koncu jezika

Že večkrat se mi je zgodilo, da mi je beseda obstala na koncu jezika. To se mi je zgodilo tudi takrat, ko sem bila vprašana.

Bila je ura družbe. Tovarišica je odpirala redovalnico in pred tablo poklicala tri učence. Med njimi sem bila tudi jaz. Tovarišica mi je zastavila vprašanje. Povedati bi morala ime nekega kraja na Krasu. Doma sem to vprašanje večkrat ponovila, toda v šoli se nisem in nisem mogla spomniti imena. Ime tega kraja je bilo tako čudno zapleteno, da mi je obstalo na koncu jezika. Tovarišica je opazila mojo zadrego in mi pomagala. Ponovila je vprašanje, a tudi s tem mi ni mogla pomagati. Nato pa mi je zastavila več vprašanj in mi pomagala najti pravi odgovor.

Drugič se bom bolj pripravila, da mi ne bo zopet beseda obstala na koncu jezika.

Petra Lampič, 4. razred

Ni vredno lagati

Začelo se je novo šolsko leto. Tovarišica je spraševala, kdo bo naročil Cicibana. Vsi učenci smo se naročili nanj. Čez štirinajst dni pa je bilo treba prinesiti denar. Domov sem šel mimo trgovine. Zazrl sem se v izložbo in na policah zgledal veliko čokolado. Tako rad bi jo pojedel, a kaj, ko nisem imel denarja. Spomnil sem se, da je tovarišica rekla, naj prinesem denar za Cicibana. To sem povedal doma. Drugi dan me je pot zopet zanesla mimo trgovine. Sedaj nisem več razmišljal, stopil sem v trgovino, vzel dve čokoladi in še nekaj drugih slaščic. Ostalo mi je le še malo drobiža, ki sem ga porabil naslednji dan.

Dnevi so tekli. Tovarišica je začela priganjati, naj že vendar prinesem denar. V beležko pa je zapisala, naj se starši zglasijo pri njej. Naslednji dan je bil oče v šoli. Jezen je prišel domov in me začel spraševati. V začetku sem se izmikal. Moral sem priznati, da sem denar zapravil. Oba oče in mati, sta me kregala celo popoldne. Sklenil sem, da kaj takega ne bom več storil. Spoznal sem, da ima laž kratke noge.

Peter Košir, 5. razred

Mi im jaz

Ponavadi mlajši mislimo, da smo nekaj več. Sem namreč v dobi pubertete. Važni smo in najbolj pametni, vsi drugi se nam zdijo manj pomembni. Oh, ti očetje in matere, ki nas dan za dnem oštevejajo, da ne delamo prav in da smo leni; a nas to nič ne briga in živimo dalje, po starem. Toda starši imajo prav in to vem tudi jaz. Ampak sem v tisti dobi, ko se ne da nič pomagati in storiti.

Doma mi je malokdaj treba kaj pomagati, a še takrat so to le lahka in hitro opravljljiva dela. Pa mi moja tečna mati reče, naj očistim preproge, pa je moj odgovor kratek in vsebinski: "Mami, saj bom kasneje." In spet sem prost za nekaj časa. Toda tako dolgo se dela ne da odlašati in pri hiši se začne prepir. Pa moram kar naenkrat vstati in se oprijeti čiščenja. Vzamem preproge in drvim "klofat". Na hitro udarim dvajsetkrat in delo je končano. Nato pa hitro v stanovanje in: "Mami, sem že!" Pa se oglasim: "Mami, daj za sladoled," in že letim ponj.

Vse to se lepo sliši, čeprav ni zmeraj tako. Včasih opravljam težka dela. Prati moram avto, hoditi v trgovine, pomivati tla in - kar je najtežje - UČITI SE. Vsi vemo, da se je učiti najtežje in da to vsak zelo nerad počne. Pa se je treba potruditi in sestri h knjigam. Meni pa to nikakor ne gre od rok in si vedno izmišljam take in drugačne izgovore, npr.: kdaj bo večerja

ali, če je treba kaj pomagati. V času učenja bi jaz raje kaj pomagal, kot da bi se učil. Tega se zavedam in se bom poskušal odvaditi. Pri kosilu mi nikoli ne prija take reči, ki so na mizi, ne zdijo se mi okusne. Čisto drugače pa je, kadar je nekdo drug. Takrat je najtežje gledati, pa tudi če je to stvar, ki je pri kosilu nisi hotel jesti, pa bi jo sedaj metal vase. Pa kaj?

Naši očetje so sitni, a jih imam vseeno rad, saj imajo v večini primerov prav in nas hočejo vzgojiti, toda v puberteti se ti zdi vse drugače. Pobjoljšal se bom, pri moji veri, da se bom.

Miran Milič, 7. razred

Moj svet

Če pogledam svet, ki se vrti okoli mene, ga lahko razdelim na dvoje.

Naša generacija je zelo razdeljena. Nekateri se zanimajo za glasbo, drugi za šport, tretji za knjige. Svet v celoti je krivičen. Starši dajejo otrokom premalo svobode, ki za starše pomeni veliko, za nas pa skoraj vse. Nekatere imajo šole za črne in bele ločeno. Zamorec ni kriv, da se je rodil v Afriki in da je črn. To ni pomembno, kakšna je zunanost človeka, pomembno je, da je pošten in dober.

Tako bi bilo lepo na svetu, če ne bi bilo oboroževalne tekme. Nihče se ne bi ubijal, vsi bi bili tovariši;

a žal ni tako. Vsem velesilam je le pomembno, da imajo najboljše orožje, da pa nekateri umirajo od lakote, to jih prav nič ne briga. Če bi šel ves denar, ki ga velesile porabijo za orožje, za lačne ljudi, ne bi bilo na svetu ne revežev in ne ubijanja. Drugače pa je v Jugoslaviji in vseh naprednih državah. Jugoslavija pomaga nerazvitim in jih uči, da bi se čim hitreje razvile in da bi šle, če bi jih bila volja, po socialistični poti, ki za ljudi stori največ. V Jugoslaviji je vsak enak belcu, vsi ljudje so enopravni, vsak je v Jugoslaviji dobrodešel.

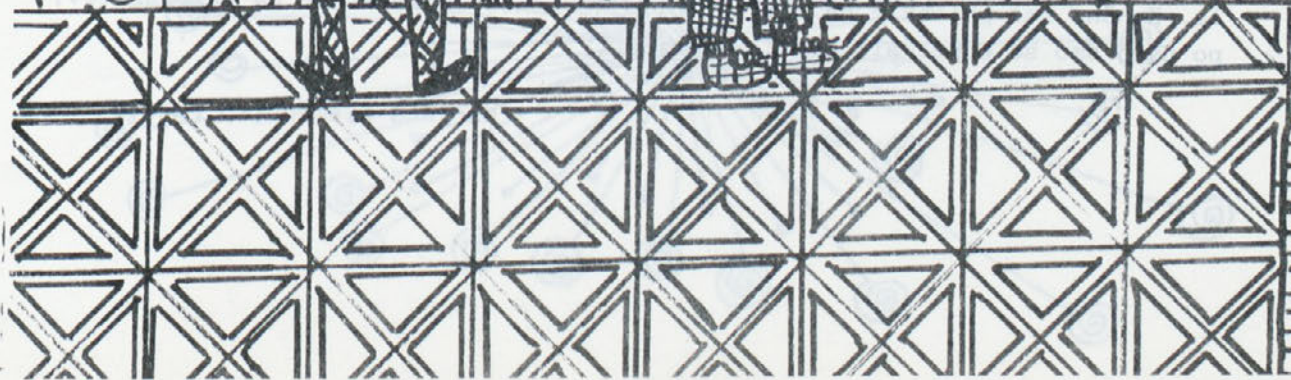
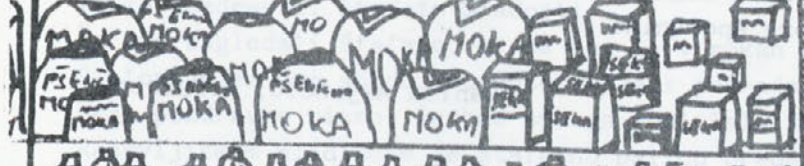
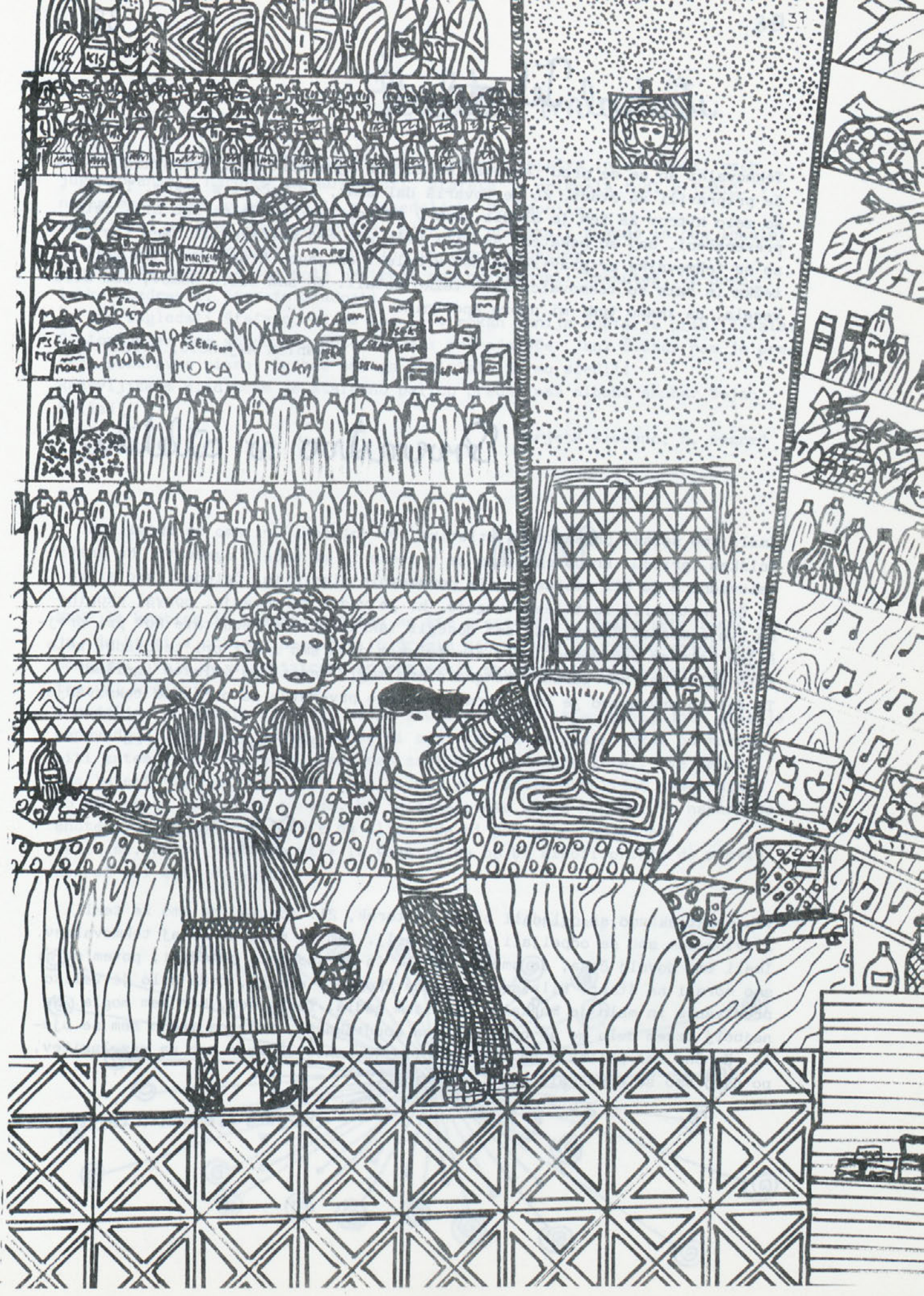
V katerokoli republiko pride jugoslovanski državljani, je v njej doma. Vsak lahko študira, se izobražuje.

Jugoslavija ima dobre odnose s svetom. Je neuvrščena in se bori za mir na svetu. Jugoslavija tudi po smrti Tita ni spremenila svoje politike. Hodi po poti bratstva in enotnosti vseh narodov sveta.

Moj svet pa tvori tudi šola in naša družina. Doma imam očeta in mamo, ki zelo skrbita zame. Dosti mojih želja mi uresničita. Vendar pa sem mi zdi, da bi mi včasih pustila po svoje, ali imam prav ali ne. Pogosto se pokaže, da imam narobe jaz, vendar pa ni vedno tako.

Mislím, da sam in moji prijatelji živimo zelo lepo, žal pa ni tako z vsemi otroki sveta.

Matej Kosmač, 7. razred

Tekma

Tekmovalci so se že pred tekmovanjem začeli ogrevati. Prvi tekmovalci so se že pripravili za štart. Ko je tovariš dal znak, so začeli s tekom. Tekli so zelo hitro. Za tem je sledil skok v višino. Vsi gledalci smo bili zelo presenečeni, saj so nekateri skočili višje kot smo pričakovali. Med tem pa so se tekmovalke pripravile za met krogle v daljavo. Krogla je bila zelo težka in zato so tekmovalci zelo težko metali. Ko sem odšla domov, sem bila vesela, da imamo tudi mi dobre športnike.

Danica Aljančič, 4.razred

Prvenstvo v atletiki

Imeli smo šolsko prvenstvo v atletiki. Ob določeni uri smo se zbrali na šolskem igrišču. Preoblekli smo se v drese in se začeli ogrevati. Na vratih telovadnice je bil napisan urnik posameznih disciplin. Ogledali smo si ga in že je tovariš za telesno vzgojo, ki je vodil tekmovanje, pozval skupine na svoja mesta. Skoraj vsi smo dosegli takrat slabše rezultate kot pri prejšnjem šolskem prvenstvu. Pred tem šolskim dnevom smo imeli pri telovadbi zelo malo atletike, ker zaradi vremena nismo mogli vaditi na šolskem igrišču. To šolsko prvenstvo je bilo hkrati izbirno prvenstvo za občinsko tekmovanje.

Ida Šemrov, 5.razred

Teka

V ponedeljek smo si ogledali progo, v torek, 21. aprila, pa smo že tekli. Z avtobusom smo se odpeljali v Podljubelj. Tam je bilo že nekaj tekmovalcev. Imeli smo dovolj časa, da smo se ogreli in da smo malo posedeli, potem pa smo morali na štart. Bila sem nervozna. Pognala sem se, toda bilo je veliko prerivanja in malo je ^majkalo, da nisem padla. Tekla sem, kar sem mogla. Na najbolj ozkem delu me je neka deklica spodtaknila, toda na srečo sem se uje-la. Končno smo pritekale na cilj in bilo je konec. Čakali smo na razglasitev, po njej smo se odpeljali proti Bistrici.

Marjeta Klemenc, 5.razred

Štafeta mladosti

Po Jugoslaviji potuje štafeta mladosti—simbol bratstva in enotnosti vseh jugoslovanskih narodov in narodnosti. Štafeta je prispela tudi v Tržič. V našem mestu smo jo pozdravili v ponedeljek, 27. aprila.

Zbrali smo se pred paviljonom NOB, kjer smo pričakali zvezno in obe lokalni štafeti, ki sta prispeli z Ljubelja in izpod Storžiča.

Program je tekel in vse bolj nestrpni smo pričakovali trenutek, ko bomo lahko pozdravili štafeto mladosti.

Že smo zagledali štafeto, ki se nam je v rokah Janija Šuštarja približevala. S ploskanjem smo spodbudno pozdravljali prihajajoče. Jani Šuštar nam je prebral pozdravno pismo. Skrbno smo ga poslušali in mu sledili.

Radovljiškim mladincem je štafetno palico predal naš alpski smučar Bojan Križaj.

Marjeta Klemenc, 5. razred

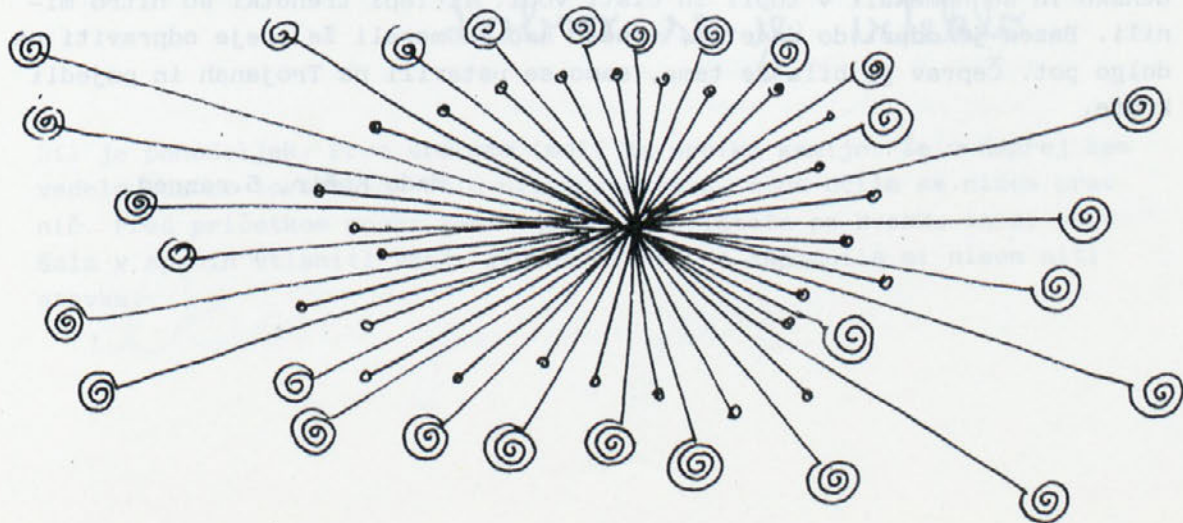
NNNP

NNNP je kratica in pomeni: nič nas ne sme presenetiti. Vsako leto imamo vaje, da bi si v primeru naravnih in drugih nesreč ter v primeru vojne znali pomagati. Vaje so organizirane po krajevnih skupnostih, sodelujejo pa pri tem vsi krajanjani.

V nedeljo, ob sedmih zjutraj, me je zbudila sirena. Njen zavijajoči glas je napovedoval letalski napad. Nihče ni smel takrat na cesto. Okna pa morala biti zatemnjena. Čez nekaj časa smo zaslišali hrumenje letal. Dve letali sta leteli tik nad našo hišo. Vse skupaj je trajalo približno deset minut, ko smo zopet zaslišali sireno, ki je označevala konec napada. Po napadu so enote civilne zaščite hitele na ulico, da bi pomagale ranjencem.

Želim si, da bi to vedno bile le vaje in da ne bi nikoli prišlo do pravih nesreč ali celo do vojne.

Petra Lampič, 4.razred

Moja prva igrača

Ko sem bil še majhen, sem rad gledal po izložbah in zapravljaj denar. Velikokrat sem jokal, ker nisem dobil igrače, ki mi je bila všeč. Vendar tudi jok ni pomagal. Mamica mi je večkrat govorila, da preveč zapravljaj, ter da bi imel rad skoraj vsako igračo, katero zagledam. Tako se je zgodilo tudi nekega dne, ko sem gledal po izložbah.

Počasi sem hodil gor in dol po dolgi ulici. Kar naenkrat sem se zazrl v izložbo z igračami, ter začel opazovati velik, rdeč avto. V mislih sem se že igral z avtomobilom. Stopil sem v trgovino in vprašal prodajalca, koliko stane. Avtomobil je bil zelo drag, zato si nisem upal prositi mamice za denar. Dolgo časa sem premišljeval in slednjič ugotovil, da si bom moral denar prislužiti sam. Odšel sem domov in iz garaže zapeljal voziček. Hodil sem po vsem mestu in spraševal po starem papirju. Kmalu sem voz napolnil in ga odpeljal domov. Tako sem papir zbiral vse do noči. Naslednje jutro sem prosil očeta, da mi papir pelje na odpad. Tako sem dobil lepo vsoto denarja. Za ta denar sem si kupil avto.

Tako se si prvič kupil igračo z denarjem, ki sem si ga sam prislužil.

Aleš Bešter, 5. razred

Med prazniki

Med prazniki smo zjutraj zgodaj vstali in se odpravili v Radence. Na poti smo opazili velike nasade hmelja. Vožnja je bila zelo dolga. Peljali smo se skozi Maribor. Tam smo zašli. Spraševali smo ljudi. Zvedeli smo, da moramo zaviti na cesto proti Šentilju. Peljali smo se skozi Gornjo Radgono in tam nakupili nekaj hrane. Ko je bila ura enajst, smo prispeli do Radence. Ker odprejo bazen šele ob dveh, smo se odpeljali v Mursko Soboto. Ogledali smo si trgovino Mure, ki je bila zelo slabo založena. Na poti nazaj v Radence smo na telegrafskem drogu opazili gnezdo, v katerem je štorclja valila svoje mladiče. Ura je bila že dve, mi pa smo v hotelu Rabin pili pravo radensko in se namakali v topli in čisti vodi. Ti lepi trenutki so hitro minili. Bazn je odprt do devetih, vendar smo se morali že preje odpraviti na dolgo pot. Čeprav je bila že tema, samo se ustavili na Trojanah in pojedli krofe.

Nada Košir, 5. razred

"Jojmene, kdaj bo že konec?"

vzdihoval je star čeber.

Pa mu reče počen lonec:

"Konec? Butni ob steber!"

Matej Bor

Med odmori je živahno

Po končanem likovnem pouku se hitro odpravim v učilnico za angleški jezik, kjer imamo matematiko. Danes se mi zelo mudi, saj svoje, po navadi počasne korake, zdaj pospešim in hitim z največjo năglico. Zdale namreč tovariš sprašuje matematiko in bojazen, da bom vprašana, me žene naprej in prižene do stopnic, natrpane z učenci, ki hitijo gor ali dol in se prerivajo ter tekmujejo, kdo bo prvi na vrhu ali pa na dnu stopnic. Tudi jaz se prerinem naprej in z velikimi mukami odrivam učence, ki se mi postavljajo pred noge. Potem končno pridem na vrh. No, tako hitro pač ne gre. Preden narediš nekaj korakov, te že sunejo nazaj, ali pa te kdo porine, da se zvrneš na svoje sošolce. Kdor se znajde pod to gručo učencev ali pa vsaj sredi njih, ne pride brez kakšne buške, ali pa manjše poškodbe, do svojegarazreda. Prav tako tudi jaz nisem prišla brez poškodb na vrh stopnic. Roka me je prav imenitno bolela, ker me je neki neprevidnež tresnil po njej in moji prsti na nogah so bili vsi po-hojeni, saj brez stopanja na prste na naših šolskih stopnicah pač ne gre. No, na srečo sem brez težjih posledic končno pridvela v razred. Že v teku sem odprla torbo in vzela matematični zvezek iz nje. Ni bilo ravno veliko časa za učenje, saj je komaj, ko sem prišla do klopi, kjer sedim, zapel zvonec in čez nekaj časa je vstopil tovariš. No, na mojo srečo nisem bila vprašana in ura matematike se je končala, vsaj zame, srečno.

Metka Slabe, 8. razred

Dobro se je izteklo

Bil je ponedeljek. Prvo uro smo imeli na urniku kemijo. Že vnaprej sem vedela, da bo tovarišica celo uro spraševala, toda učila se nisem prav nič. Pred pričetkom pouka sem v jedilnici listala po zvezku in si skušala v spomin vtisniti vsaj glavne stvari. A zapomnila si nisem niti stavka.

Zazvonil je zvonec. Vsi "poklapani" smo odšli v razred, saj smo vedeli, kaj nas čaka. Nekaj minut po zvoenju je v razred stopila tovarišica. Najprej je odprla dnevnik, nato pa še redovalnico. Prve žrtve je poklicala pred tablo. Še sreča, da je začela spraševati punce na repu, se pravi na zadnji strani redovalnice. Vprašanja so začela kar deževati iz tovarišičinih ust. Odgovorov pa je bilo slišati le malo in še ti so bili skromni. Ves čas spraševanja pa sem se v klopi tresla, ker sem se bala biti vprašana. Čez nekaj časa je tovarišica poslala prve učence v klop, in že si je začela zbirati nove. Ko je tokrat gledala po redovalnici, me je tresla mrzlica, hkrati pa mi je postajalo vroče. Ker je tovarišica zbirala kar na zadnji strani, še nisem bila v nevarnosti. Zopet se je začelo vse kot prvič in tudi ti so kmalu lahko odšli v klop. Vsa potna in prestrašena sem čakala, kdaj se bodo urni kazalci pomaknili naprej. Toda čas se je neskončno vlekel. Malo pred zvonjenjem pa bi morali priti pred tablo še zadnji učenci, med katerimi naj bi bila tudi jaz, a tovarišica se je odločila, da zaključi s spraševanjem. Kar oddahnila sem se.

Ko smo odšli iz učilnice, sem bila zopet dobre volje. Sklenila sem, da se bom do druge ure naučila vso snov, da mi pri spraševanju ne bo postajalo vroče.

Branka Dovžan, 8. razred

Bilo je

Bilo je

V četrtem razredu pri spoznavanju družbe. Tovarišica vpraša Eriko. "Povej vse, kar veš o kraškem podzemnem svetu."

Erika je z vseh strani slišala prišepetavanja in od vsakega povzela malo:

"Kraški podzemni svet je zelo rodovitn."

Vsi so seveda planili v smeh.

Bilo je

V petem razredu pri spoznavanju narave. Tovarišica sede, odpre dnevnik in vpraša reditelja, kdo manjka. Ta ji pove, da manjka samo Peter. Nace pa zraven kar tako pripomni:

"Pri skakanju je padel, pa je dobil pretres možganov."

"Kaj? prestrašeno zategne tovarišica.

Naci ji še enkrat ponovi, kar je povedal.

"Oh," se oddahne tovarišica. "Jaz sem te razumela, da je brez možganov."

Ida Šemrov, 5. razred

abonem mi abopavel

Danes ni več tako. Zrastle so tovarne, število prebivalcev hitro narašča. Marsikateri travnik, vsaka kotanja so postali odlagališče smeti, ki se kopičijo iz dneva v dan.

Onesnažene so reke, celo morja, kamor se izlivajo odplake iz tovarn. Na javnih odlagališčih vsak dan rastejo gore smeti. Eno takšnih odlagališč leži v neposredni bližini naše vasi, to je moj rojstni kraj Kovor. Odlagališče je sredi gozda, blizu senožeti. Tja vsak dan vozijo tovarnjaki, drug za drugim. Največ odpadkov prispe iz naših dveh velikih tovarn, BPT in PEKO; precej pa tudi iz okoliških naselij.

Pot do smetišča vodi skozi zelen gozd, še poln svežega zraka. Naenkrat se ta zelena pot razširi v okroglo dolino, v nos pa ti udari strahovit vonj. Dolina, ki je bila nekoč pašnik gozdnim živalim, je danes 12 m visok kup smredčih odpadkov.

V začetku meseca aprila, 9.4., pa se je okrog enih popoldne pod nebo dvigal temen dim, ki je prihajal naravnost iznad smetišča. Viden je bil daleč naokrog. Sprva mu nihče ni namenil posebne pozornosti. Ko pa je skozi gozd zapihal veter, nam je v nos butnil neznosen vonj. Dim je zakrilil višje in nad vasjo je nastal velik črn oblak.

Protí večeru sem zaslišala alarm - znak za požar. Smetišče se je vnelo, ker je veter razpihal iskricice. Gasilci so pohiteli na smetišče, saj je bila nevarnost, da se vžgejo smreke, gozd. Z vaščani sem na smetišče odšla tudi jaz. Vrh hriba nad našo hišo, kjer se odpira razgled proti vasi Zvirče, sem videla, da so zavite v dim. Ko sem prišla na smetišče, sem se postavila na rob nasipa in gledala goreči kup pod seboj. Prav vse je gorelo, vmes pa strašno pokalo. Gasilci so ogenj težko krotili, ker je gorelo na spodnji strani nasipa, kjer dostop ni bil mogoč. Tistega večera gasilcem ognja ni uspelo pogasiti. Šele po nekaj dneh, ko je nekaj lastnikov lesa v okolici, moralo posekati ničkoliko smrek, so pogasili požar. Gmotna škoda ni bila velika, vendar mislim, da je bil neznosen smrad dovolj zgovoren opomin tržiškimi občanom.

Ta primer onesnaževanja okolja gotovo ni edini. Človek ob svojem hitrem razvoju vse bolj zanemarja naravo. Jaz jo imam že od malega zelo rada. Dostikrat razmišljam, da sem del nje, zato ji moram po svojih močeh stati ob strani, ji pomagati.

Vem in želim si, da bi si vsi morali prizadevati ohraniti naravo zeleno in zdravo.

Špela Rožič, 8.razred

Danes je drugače

Nekogoda in meroda

Sedim pri oknu in gledam na cesto. Ljudje se premikajo okorno in togo. Skoraj nikogar ne vidiš, da bi se smejal, da bi bil dobro razpoložen. To mi daje snov za premislek. Končno pridem do sklepa, da je temu vzrok slabo vreme. Ugotovim pa še nekaj, da tudi jaz nisem najboljše volje. "To bi imelo lahko slabe posledice," si že takrat mislim. In še kako prav sem imela.

Že skoraj celo uro sem postopala po stanovanju in nikakor se nisem mogla pripraviti k šolskemu delu. Ko me je brat opomnil, sem se nanj zadržala, naj se briga zase in za svoje učenje. Vendar kljub temu sem vzela šolsko torbo in sedla za pisalno mizo. Brskala sem med knjigami, kaj bi se najprej učila. Vzela sem zemljepis. Nekajkrat sem prelistala knjigo in jo nato spravila v torbo. Rekel sem, da že vse znam. Mami je bilo po godu, da sem se hitro naučila, da bom sedaj pri delu pomagala. Meni pa to ni dišalo, zato sem nič kaj prijazno rekla: "Jaz sem svoje delo že opravila, zdaj naj dela še Marko." Mami me za to pošteno okregala, zato sem se le spravila k pospravljanju. Pri tem sem obvezno godrnjala, ker brez tega pri meni ne gre. Ko so me vsi imeli že do grla, sem za nameček razbila še skodelico. In to samo zato, ker zaradi svoje lenobe in trme nisem hotela odnesti skodelic v omaro dvakrat, ampak sem jih nesla vse naekrat. Seveda potem ni bila nobena umetnost eno izpustiti iz rok. To pa je bilo že za vse dovolj, zato sem dobila pošteno zaušnico. Pri tem sem se zatekla v drugo sobo, kjer sem pasla mulo in vse od začetka premislila.

Videla sem, da nisem imela prav in da se ne bi smela ravnati po trenutnem razpoloženju. Toda - kaj moremo. Ljudje smo take narave, da na naše razpoloženje vpliva vsaka malenkost, pa četudi samo vreme.

Mojca Ručigaj, 8.razred

Pustna šema

Tudi letos je bila v šoli pustna prireditev. Igral je ansabel Ostix. Bil je ples v maskah. Najboljše maske so bile tudi nagrajene. Maske so imele vstop prost, ostali pa so morali plačati vstopnino. Zato se je zbralo kar veliko mask. Največ je bilo dojenčkov, Indijancev, kavbojev, Pik Nogavičk in raznih živali. Najbolj mi je bila všeč maska, ki sta si jo dva učenca kar sama izmislila. Čez telo sta si nataknila vreči od krompirja in napisala nanji: kg krompirja - sedemnajst dinarjev. Veliko smo se tudi smejali, posebno pa še takrat, ko so tovarišiči za angleščino kot posegno nagrado podarili brisavček tinte, da bo iz redovalnic zbrisala vse enke.

Polona Košir, 5.razred

Predstava

PESEM

S M E H

Smeh ni greh,
ampak le šala nasmejana,
ki iz ust je humorista
se na dan prikobacala.

V deželi tej smeha
za hudo bolezen
zdaj mesto boleha.
Širi se kot epidemija,
Zdravnik ne pozna ji zdravila.

Župan in stari mestni učenjaki
skelnili so, da mesto omejijo
na eno samo avenijo,
ker radi bi znebili
smejalne se boleznj.

Čeprav na vse kriplje
so vsi se trudili,
se smeha nesrečnega
niso iznebili.

Silvo Valjavec, 7. razred

Domovina

PESMI

Pišem hitro pesem,
tako, ki se zviije,
skače čez ovire,
slalome vozi,
vratnice podira,
zaletava se v ljudi,
vpije,
hihita se
in skrivaj kadi.

(France Forstnerič)

Ko sem se rodila,
starše sem razveselila.
Okoli mene so hodili,
me ujčkali in pa nosili.

Ko dopolnila sem šest let,
poslali so v šolo me sedet.
Tam kmalu sem spoznala,
da šola res ni šala.

Res, šola zame bil
je nov svet.
Zato sem včasih za spremembo
hodila v gozd na tla sedet.

Tam sem ptic petje poslušala
in ni mi bilo mar, kaj bo rekla mama.
Jaz vedno se veselila,
le da sem šole se rešila.

Jaz za šolo le živim,
tako, da se včasih
še sama sebi
nora zdim.

Včasih, kadar pa pouka ni,
vesela sem za tri.
S prijateljico greva v naravo.

Včasih mi pravijo:
"Zdaj si že velika,
gotovo kakšen fant
te mika."

A jaz jim le odgovorim:
"Zame fantov ni. Katera
fanta ima, ta v šoli
popušča, kar se le da."

Zdaj šolo rada imam,
ne vem, kam
naj brez nje
se dam.

Romana Šparovec, 7.raz.

Predstava

Naša razredna predstava,
 to vam je zabava.
 Eden sopiha kakor vlak,
 drugi pa steguje vrat,
 tretji pa naloge piše.
 da četrti vse prepíše.
 Ko fanje med odmorom se lovijo,
 se deklice učimo.
 Peti jezen je na vse,
 ker učitelj v razred gre,
 saj bode spraševal
 in ocene nam dajal.
 Ko pa zvonec zazvoñi,
 v garderobo vse zdrvi.
 Pa hitimo vsi na plan,
 za nami še eden je šolski dan.

Simona Zelič, 7.raz.

Dom

Domovina pomeni mi dom,
 srečo, veselje,
 pomeni svobodo mi,
 bratstvo, življenje.

Pomeni mi biti zdrav in mlad,
 pomeni mi več,
 pomeni mi
 oče, mati in brat.

Domovina mi pomeni
 ljubezen in želje,
 pomeni mi
 srečno mladost in učenje.

Barbara Kapel, 6.raz.

Očala

Super:očala za na obraz
 so zelo lep okras.

Superočala nam radijski
 program preskrbijo,
 nas z igro razveselijo
 in počastijo.

Super-očala z očmi v vesolje
 poletijo,
 nas z domišljijo razveselijo.

Marsovec prileti, nas pogosti
 s čudnimi sadeži.

Super očala v vesolje hitijo,
 nas prehitijo in zapustijo.

Sami po vesolju hodimo,
 ne vemo ne kam, ne kod,
 na zemljo radi bi prišli,
 da starše bi videli.

Super očala se vrnejo,
 nas na zemljo pripeljejo,
 starši se vrnitve razveselijo
 nas s tortami pogostijo.

Tomaž Rudolf, 6.raz.

Domovina

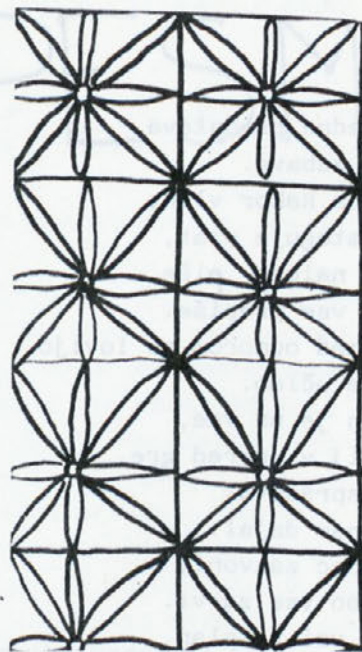
V mestu, kjer živijo miši,
(pst, da mačka no ne sliši),
miške male so slenile,
karneval so priredile.

Karneval bo prav na pusta,
to bo torek, dan norčije.
Tam se bo plesalo, pilo
in drugače veselilo.

Bil je karneval zares,
muzika in dober ples.
So se miši veselile,
jedle zrnje, mleko pile.

A v sredo miške male
glavice so povešale.
Revice so zdaj jokale,
saj so pusta pokopale.

Nataša Kern, 7.raz.

Otroška

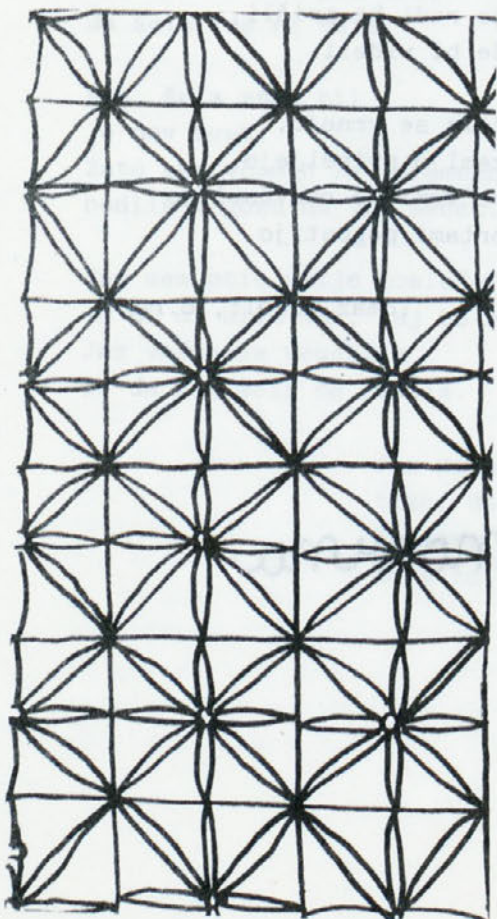
Ko majhni smo bili,
v vrtec smo hodili,
tam smo se igrali,
na liste pa kraceli.

Leta hitro so minila,
z leti pa otroški svet,
prestopili smo šolska vrata,
tako stopili v novi smo svet.

Ko v prvi razred smo hodili,
smo se pisati učili,
v zvezke neokretne črke smo pisali,
v glavo pa učenja smo vlivali.

Vsako jutro v šolo zdaj hitimo,
si učenja pridobimo,
pri kontrolnih se bojimo,
na koncu pa domov'ždravimo.

Marija Bizjak, 7.raz.

Fran Levstik, SINIČJA TOŽBA

Stoji učilna zidana,
pred njo je stara jablana.
Ta jablana je votel panj,
sinica znosi gnezdo vanj.
Sinica zjutraj prileti,
na šolskem oknu obsedi.
Na oknu kljunček svoj odpre,
tako prepevati začne:
"Poslušaj me učitelj ti!
Kako se pod teboj godi.
Vsi dečki tvoji me črte,
povsod love, povsod pode.
Zalezli moj so ptičji rod,
iz gnezda vrgli ga za plot.
Mladički tam pomrli so,
oči svetle zaprli so."
"Grdobe grde paglave,
masti ste vredni leskove.
Kdor v gnezdu ptičice lovi,
ta v srcu svojem prida ni!"

Letos je minilo 150 let, kar se je v Spodnjih Retjah pri Velikih Laščah rodil Fran Levstik, pesnik, pisatelj, kritik, jezikoslovec, urednik, borec za demokratične pravice ljudstva in voditelj napredne struje mladoslovencev.

V zadnjih letih svojega življenja je pisal imenitne otroške pesmi. Učenci naše šole se z letošnjo številko Stezic spominjamo velikega moža v slovenski književnosti, ki je klesal našo besedo v drugi polovici 19. stoletja.

150 let

Lepo je pomlad' na svet',
 začno ptičice pet',
 začno ptičice pet',
 in travnik zelenet'.

(Ljudska)

NAŠE PESMI

Je k nam prišla pomlad,
 vse ljudi spet obiskat.

Sonce posijalo bo
 in ogrelo nam telo.
 Poslalo sonce žarke sem in tja-
 na vse strani sveta.

Prvi rdeči sončni žarek se odločil je,
 da osvetlil srce bo moje mamice.

Drugega pa sonce je poslalo,
 da prebudi vso naravo.

Tretji sonči žarki so za nas, mladino in otroke,
 ki prinesejo nam zmešnjave polno -
 od ljubezni do prehlada in bolezní.

Le zakaj ti žarki delajo zmešnjavo?
 Le zakaj, zakaj?
 Ker je prav zdaj mesec maj.

Mojca Meglič, 7.raz.

Topli sončni žarki,
molčeči cvetovi,
v vsakem bitju
predramijo srce.

Uzar Robert, 6. raz.

Rokomet je lepa igra,
vsak se jo lahko igra.
Tu sta moštvi: Bela tigra
in pa sodnika dva.

Igra se je že začela,
Mojca Žoga je ujela.
In zabila strašen gol,
a že bil je karambol.
Žoga zadela je vratarja v glavo,
močna sila ga je vrgla v travo.
Tam je obležal, trdo je zaspal,
vse štiri od sebe je dal.

Se bolezen me drži,
ležati moram cele dni!
Jem zdravila, pijem čaj,
a drugi otroci gredo v gaj.
Za oknom sedim,
jim v mislih sledim.
A m sli so nič,
zletijo ko ptič.

Naš razred, ta pa ta,
cela šola ga pozna.
Vsak učitelj si želi,
da čimprej zvonec zazvoni.
Pa vam opišem tri naše razgrajače:
prvi se smeje, drugi skače, tretji pa si trga hlače.

Vesele pesmi

O mas

Oj, prejoj, hudo obvestilo!
Za vsakogar, ki še ne ve,
kaj se je zgodilo.

Zdaj pa začenjaj z izjavo,
mačka je pojedla kravo.

pustimo to, za nekaj hujšega gre,
jagnje je dobilo roge.

Tisti ni pri pravi, kdor
verjame.

Ta pa je lažnjivi Kljukec.
Tako laže, laže pa še enkrat
laže,

pa ne odneha prej,
da mu očka eno okrog ušes
primaže.

Ko bo prišla pomlad,
zapela bo ptička takrat.
In nad vasjo se spet
odprl rumen bo cvet.

Ko pride pomlad med nas,
jo zima odkuri skozi vas.
Se marsikaj novega zgodi,
se novo življenje rodi.

Nataša Kern, 7.raz.

Prišla je v vas pomlad
z njo pa topel sonček zlat.
Teloh, zvonček in žefran,
iz zemlje silijo na plan.

Toplo vreme otročad
vabi, kliče nas igrat.
Igre z žogo, kolesarit,
nekatero planinarit.

Metod Gašperin, 4.raz.

Iskala sem pomlad
in srečna sem bila takrat.

Neko jutro me je
prebudilo žvrgolenje
in prvih pomladnih
rožic dehtenje.

Pogledala sem skozi okno
in si rekla: "Glej! Saj vse
je lepše kakor prej."

Tam rumene trobentice,
tu zvonček sramežljivo
se skriva, saj vigred prišla je,
ni več zima.

Tako sem našla pomlad
in srečna sem bila takrat.

Romana Šparovec, 7.raz.

Pesmi

o pomladi

Prišla je pomlad,
posijal je sonček zlat,
zdaj ptički pojo
mi pa veselo rajamo.

Travica šumi,
zvonček diši,
trobentica poje,
igramo se v troje.

Čebelice brencijo,
med jejo
in sonček naš zlat,
je posijal na pomlad.

Pomlad veselo raja,
in sončnicam nagaja,
sončnice se vesele
in gledajo v gore.

Za goro je zaklad,
to je sonček zlat,
tam veselo gleda
in sončnice zagleda.

Špela Ahačič, 4.raz.

Tam na polju nekje,
zvonček kliče me.

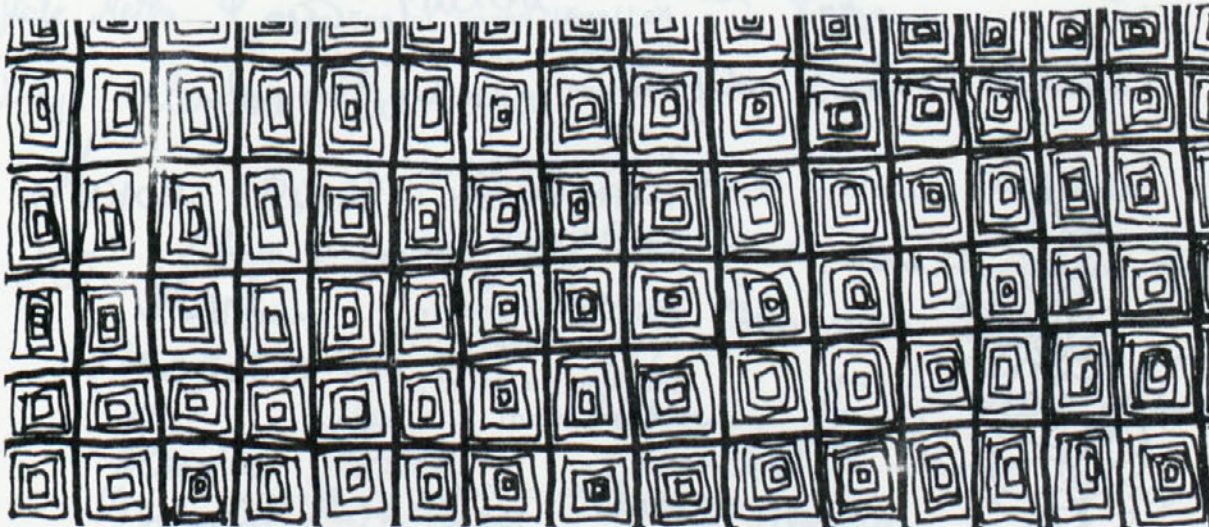
Komaj prikukal je na svet,
že je odprl droben cvet.

To prvi znanilec je pomladi,
letnega časa, ki ga imamo vsi radi.

Zraven sodi tudi cvet,
ki v rumeno je odet.

To pa je trobentica,
trobi, trobi na ves glas
in oznanja lepi čas.

Zelič Simona, 7.raz

Radi imamo ptice in pomlad

Pomlad je zdaj v deželi,
ko ptički so zapeli,
zvončki so cingljali,
otroci jih nabirali.

Metulji so na rožicah,
nam oznanjali pomlad,
ko jih toplo sonce,
je zbudilo iz spanja
zimskega.

Vsi pomladi smo veseli,
ko nas starka zima zapusti,
in veselje smo dobili,
ko v deželo pomlad hiti.

Katja Valjavec, 4.raz.

Ptice z modrega neba,
ptice 6 sinjega morja.

So v jeseni vse vesele,
v južne kraje odletele.

A spomladi so se spet vrnile,
v naše kraje so zavile.

V gnezda so se spet vrnile,
mladičke male so zvalile.

Hudobni otroci so bili,
hoteli videti mladiče vsi.

je Janček vzel mladičke tri,
da v gnezdu več veselja ni.

Mati joka čiv, čiv, čiv,
kdo mladičke mi je ubil.

Ker zanjo več veselja ni,
še ona gnezdo zapusti.

Špela Hladnik, 6.raz.

Najlepši mesec je pač maj,
ker ves v zeleno je odet,
ker ves je lep kot pisan cvet.

V maju vse dehti,
polja, travniki in drevje-
vse cveti.

Vsak se ga raduje,
vsak se veseli
posebno pa še mi,
ki smo mladi.

Mojca Golmajer, 7.raz.

Bralce Stezic prosimo, da nam dobrohotno oprostijo, ko se bodo kdaj pa kdaj srečali s tiskarskim skratom in kako drobno mapakico.

Člani novinarskega krožka:

- Janex Bester Špela Rožić Mojca Rucigaj
- Opa Čessa Jana Studen Mojca Piškur Doriam Drenka
- Marko Jec Cotič Mitja Mojca Borilica Krupič
- Mojca Jurečič Alena Jagodica Barbara Romana Špacovska
- Franči Šega Anton Romih Tatjana Prenek Bronko
- Helga Metka GROS Janja Erik Simona Natasa
- Mojca Alenka Barbara Vesna Matjaž
- Mojca Bizjak Vesna Iluka Dolan Rosana Vesna
- Alen Liban: pisateljki: Jelka, Peter, Nada, Tada, Romana, Edó Benčina
- Manhum Polna Glavcar Petar
- Mentokfi Klavner Dušan Miličič
- Jazica Koda Kosič Peter Kosič Polona Ida Semra
- Majda Rozman Brezar Alenka Vesna Kojim
- Stane LEGA Nada Kosič

Radi imamo ptice

Učenci in učitelji osnovne šole
heroja Bračiča Tržič se zahvaljujemo
tovarni Peko, ki nam je omogočila,
da je izšla letošnja številka Stezic.

v juniju 1981

